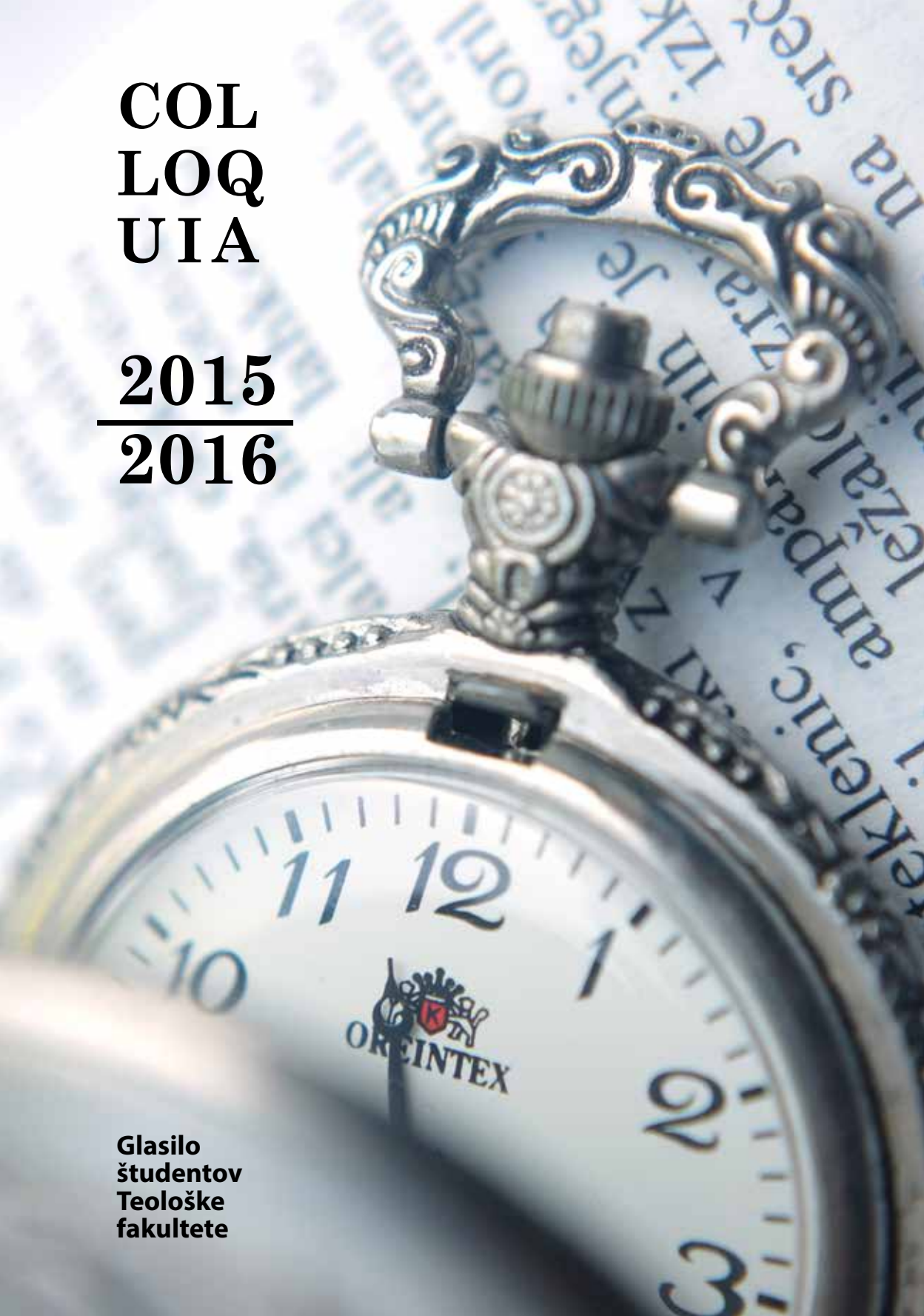

COL LOQ UIA

2015

2016

Glasilo
študentov
Teološke
fakultete

KAZALO

COLLOQUIA
2015/2016
Glasilo študentov Teološke fakultete

Izdajatelj: Študenti Teološke fakultete
Poljanska cesta 4
1001 Ljubljana
E-pošta: urska.flisar@gmail.com

Glavna urednica: Urška Flisar
Odgovorni urednik: Gašper Klančnik
Lektor: Gašper Klančnik
Oblikovala in tehnično uredila: Vesna Messec
Fotografija: Mateja Gašperin, Tadeja Srša
Naslovna fotografija: Mateja Gašperin

Naklada: 50 izvodov

Tisk: Pancopy Printstudio, Stanko Pančur, s.p.

ISSN: 2350-594X

UVODNIK: doc. Mateja Pevec Rozman	4
POEZIJA: Barbara Hočevnar Balon	8
RECENZIJA: Viktorija Knez, Klic v novo življenje. Prevod in komentar Pavlovega Prvega pisma Korinčanom	12
RAZMIŠLJANJE: Urška Flisar, Je potrebno biti veren, da študiraš teologijo?	19
INTERVJU: -Urška Flisar, Intervju z upokojenim nadškofom, dr. Marjanom Turnškom	21 23
-Nadja Petek in Kaja Šoštarič, Intervju z doc. Andrejem Sajetom	27
TOMAŽEVA PROSLAVA: Martin Perčič, poročilo o Tomaževi proslavi	33
NAGRADE ŠTUDENTSKEGA SVETA: - Naj profesor: doc. dr. Miran Špelič - Naj asistent: ga. Saša Batistič - Naj strokovni delavec: ga. Anja Jarše	35
KNJIŽNICI SE PREDSTAVITA: - Mateja Norčič, Knjižnica Teološke fakultete Ljubljana	37 39
- dr. Fanika Krajnc Vrečko, Knjižnica Teološke fakultete Maribor	42
ERASMUS IZMENJAVE: - Rok Pogačnik, Bogoslovčeva Erasmus izkušnja - Aljaž Baša, Izkušnja Erasmus	47 49 51
EKSKURZIJE IN SEMINARJI: - Anja Pišek, Romanje v Sveto deželo - Urška Flisar, Biblični seminar v Stični	53 55 59

UVODNIK

V iskanju resnice o Bogu se odstira tudi resnica o človeku

Problem človeka je od nekdaj bila njegova opredelitev. Kdo sem? Od kod prihajam? Kam grem? Kaj je smisel moje-ga bivanja tukaj? Obstaja še kak onstran onkraj tega »tukaj«? Vsa ta bivanjska in druga vprašanja, in iskanje odgovorov na njih, odstirajo resnico o človeku, o človekovi identiteti, to je istovetnosti s samim seboj. S pomočjo drugih znanosti, ki niso zgolj humanistične in družboslovne narave, tudi skozi dognanja empiričnih znanosti, odstira človek podobo o samem sebi, pri čemer se ne more načuditi tako breznu kot lepoti, ki ju ob tem v samem sebi odkriva. Opredeli se lahko na mnogotere načine, ki vsak posebej prispevajo kamenček v mozaiku celotne podobe: človek je racionalno bitje (racionalna žival, bi rekli s starimi Grki), človek je oseba (samostojna podstat umne narave, bi rekli z Boetijem), človek je religiozno bitje, človek je družbeno bitje, človek je individuuum, je subjekt, človek je enkratno, unikatno bitje, človek je Imago Dei, Božja podoba, človek je Božji dar, je prigradno bitje, človek je sestavljeno bitje, človek je etično bitje, je bitje, ki se čudi, je bitje smisla in bitje upanja, človek je bitje, ki ljubi in želi biti ljubljeno. Človek je bitje z drugim-i in bitje za druge-ga... Toda vse naštetu (in s tem seveda še nismo izčrpali nabora možnih opredelitev) ne daje dokončne podobe o človeku, zato lahko rečemo, da je človek nikoli do konca opredeljeno bitje. Človek ostaja samemu sebi skrivnost, je tisti, ki hodi za

samim seboj in išče svojo podobo.

Del te podobe skušajo odstirati tudi študenti in tisti, ki so oblikovali novo številko revije študentov Teološke fakultete Colloquia, ki je tukaj pred nami. Človek je tudi govoreče bitje, bitje besede, bitje komunikacije. Preko besede, izgovorjene ali zapisane, tudi preko umetniške podobe, preko simbolne zmožnosti se svet odpira človeku in človek svetu. Zato čestitam urednici in vsem ustvarjalcem nove številke, da zmorejo ta pogum odstiranja podobe o sebi, o svetu, o Bogu in o vsem, kar nam prinaša nova številka Pogovorov. V novi številki lahko preberemo mnoge zanimive prispevke, med drugim tudi o podobi teologa (tistega, ki išče resnico o Bogu in to Resnico tudi ljubi), recenzije novih knjig, pustili se bomo zapeljati poeziji in umetniškim podobam, ki nas vodijo v sfere iskanja R/resnice... Iskanja resnice, znanstvenega raziskovanja pa si ni moč predstavljati brez ustrezne literature. Tako prinaša nova številka obširnejšo predstavitev obeh naših knjižnic, Knjižnice Teološke fakultete, ki je v Ljubljani in Teološke knjižnice Maribor. Študija si namreč ni mogoče predstavljati brez ustrezne znanstvene in strokovne literature, zato predstavljati naši knjižnici temeljno podporo dobremu in kvalitetnemu študiju. Knjižnice ne skrbijo le za ohranjanje in bogatenje knjižničnega fonda, temveč je njihova podpora znanstvenemu delu mnogo širša. Kako? Preberite v prispevku. Tudi tukaj ne bomo do konca odgovorili na problem človeka. Iskanje, raziskovanje naj se zato smelo nadaljuje. Kje še iskati,

kako nadaljevati, da bomo torej našli pravo podobo o človeku? V iskanju resnice o Bogu se odstira podoba o človeku. Kajti ko odkrivamo resnico o Bogu, jo odkrivamo tudi o sebi. To je namreč resnica, ki se človeka dotakne in spremeni. In postaja vedno bolj človek, vedno bolj to, za kar je poklican, vedno bolj dober in plemenit (teologi bi rekli- božji). In tukaj se skriva tudi odgovor na vprašanje, kaj je poslanstvo teologa. Pomagati človeku odkrivati to resnico, pomagati človeku odkrivati, kdo je, od kod prihaja, zakaj je tukaj in kam gre. Prinašati človeku v tem svetu in tem času veselo oznanilo o neizmerni Božji ljubezni do človeka.

In ko tako ostajamo v tem svetu bitje med nebom in zemljo, se pri odstiranju podobe o sebi, pri iskanju resnice o Bogu in svetu, nikoli ne utrudimo. In ne utrudimo se v prizadevanju za to, da bi ob tem postajali, ne samo bolj modri, temveč tudi bolj dobri. Čeprav mnogokrat, v tem svetu, to res ni lahko. A vendarle je ta svet, kot pravi G.W. Leibniz, najboljši možni svet, ki sicer ni brez napak, toda ponuja možnosti, da jih z svojo vztrajnostjo, prizadevnostjo in plemenitostjo skušamo odpravljati in s tem odstirati prostor dobremu. Dokler smo še namreč tu, med nebom in zemljo, iščimo modrost ne le pri ljudeh ampak tudi pri Bogu in pri tem zastavimo vse sile tudi za to, da delamo dobro in da v dobrem vztrajamo. Sami bomo zmogli to bolj težko, skupaj in v medsebojnem sodelovanju ter zupanju v Božje usmiljenje, bomo zmogli zagotovo.

Meseca maja smo se imeli v Sloveniji priložnost posloviti od svetniškega Leopolda Madiča, zato naj nas pri našem prizadevanju za dobro in pri iskanju resnice spodbuja njegova misel: »Nihče ne bo ostal na tem svetu. Tistih nekaj dni, ko tu prebivamo, delajmo dobro, ljubimo in si pomagajmo«.

doc. Mateja Pevec Rozman

וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר
וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר וְיָשָׁר

POEZIJA

Foto: Mateja Gašperin

BARBARA HOČEVAR BALON

EKSPERIMENT

Ko se je radovedni Bog odločil,
da poseli
življenja polne zemeljske širjave
z upornimi divjaki,
samosvojimi ljudmi,
bitji dveh vrst in vseh mogočih ras,
so ljubosumni angeli povzdignili svoj glas:
Le kaj ti manjka?
Miriade nas imaš in obožujemo te brez prestanka!
Tvoj človek bo razdiral in uničeval,
požigal in moril
in Tebe, Tebe samega zaničeval!
Bog pa se je samo smehljal.
Želel si je zrcalo, da bi ugledal svoj odsev.
Želel je gorsko steno, da bi slišal svoj odmev,
da bi preveril, koliko je prepričljiv
in vsemogočen in neustavljiv.
Navrgel je ljudem še ta največji čar:
svobodno voljo in ljubezen v dar.
Naredil jih je željne greha
in jim podaril čudež smeha.
Potem je čakal in opazoval,
in upal in prisluškoval.

Še zdaj skrivaj po tihem prisluškuje.
Vendár
vse manj in manj.
Sprevidel je, kako je vse zaman.
Ni vredno. Človek pač Boga ni vreden. Sam se je prepričal.
Zdaj zdaj se bo človeka dokončno naveličal.

Potem pa je premislil:
Naj le bo zmeden, zloben in neznosen,
doklêr je zadnji izmed njih pošten in svetel in ponosen,
doklêr me eden sam še ceni in spoštuje
in se ozre v nebo in se poveže z mano in daruje
vsaj košček svojega srca
in malo svojih misli in duha,
človeka nikdar in nikoli ne morem zapustiti.
Zavezal sem se ga ljubiti.

SPOVED

Bodi tukaj blizu mene, angel moj,
in popazi name.
Varuj me pred samo seboj,
pred mojo nepremišljenostjo,
pred mojo nezanesljivostjo,
pred mojo šibkostjo
in tudi pred mojim strašnim napuhom,
pred tem, da se ne znam obrzdati
in odpovedovati,
pred ostrino mojega jezika,
pred mojimi pretiranimi in minljivimi navdušenji
in zaljubljanji v to in ono, v tega in onega,
pred mojim nagnjenjem k raznovrstnim pretiravanjem,
predvsem pa pred naglavnim grehom,
da tako lahko zapustim vse tiste, ki me ljubijo.
Trdno me zgrabi za rame, angel, karaj me, bodi zopr in poučen,
vse to bom prenesla prav elegantno.
Saj tudi sama res natančno vem, da te neskončno potrebujem.
Zloži torej svoja mehka krila in ostani tukaj, tik ob meni,
da se te lahko dotaknem in prelijem vase nekaj tvoje moči.
Saj me končno potrebuješ tudi ti.

JEZUS

Kot meteor je čez noč padel v moje življenje,
zamajal moj stoični mir
in v meni zbudil hrepenenje,
da bi odkrila sam vir;
spodbúdil je v meni lebdenje,
prinesel je luč in svetlobo,
vsádil je vame nekakšno mehkobo.
Odpri je vso mojo dušo Bližini,
da zdaj trepetam v bolečini,
saj je že dolgo nevajena, da bi jemala,
saj je že davno, odkar je dajala.
Kot Marta bi mu vsa polna očitkov nosila jedi.
Vendár sem Marija, ki ob njegovih kolenih kleči.

KAKO SE ODLJUBIŠ

Najprej premisliš, da je to čisto zares brez veze.
Da nočeš nič več nikogar, ki bi ga želela objemati
strastno,
da nočeš nič več strmeti v luno, ki sije tako
veličastno,
da nočeš razlagati o koprnenju
in trepetanju in poželenju,
da hočeš svoje življenje nazaj,
mirno, razumno in obvladljivo,
vsakdanje in varno in zanesljivo,
prosim, daj mi moje življenje nazaj!

Potem pa se spomnim na blagoslov.

Hvala, da polno živim,
da jokam in se smejim
in sem nespametna in si želim
nemogočih darov,
neizrekljivih stvari,
da skoraj zgorim,
da me vleče navzgor,
v sredo luči,

v izvor.

Hvala.

BARBARA NA POTI V EMAUS

Mi vsi smo si neznanci.

Zato se vprašaj: kdo hodi s tabo,
kdo je ta človek, tujec,
s katerim lomiš kruh in piješ vodo?

Mogoče ni samo sopotnik,
mogoče je vrtnar, menih, vojak...

Prisluhni mu, izprašaj ga,
poglej mu v dušo.

Mogoče najdeš učenika, ki bo segel vate,
mogoče angela, ki te bo obvaroval,
mogoče končno srečaš
pravega prijatelja.

RECENZIJA

Foto: Mateja Gašperin

RECENZIJAKNJIGE

Klic v novo življenje

Avtor dela Klic v novo življenje je izr. prof. dr. Maksimiljan Matjaž. Leta 1988 je diplomiral na Teološki fakulteti v Ljubljani, leto kasneje pa je bil v Mariboru posvečen v duhovnika. Leta 1995 je končal magistrski študij na Papeškem bibličnem inštitutu. Po treh letih je doktoriral na Papeški univerzi Gregoriana, hkrati pa je istega leta postal tudi asistent na Teološki fakulteti v Ljubljani. Leta 2001 je bil pri katedri za Sveto pismo in judovstvo na Teološki fakulteti izvoljen v docenta, deset let kasneje pa v izrednega profesorja za biblični študij in judovstvo, kar je še danes, in tako na Enoti v Ljubljani kot tudi na Enoti v Mariboru predava eksegezo Nove zaveze in biblično teologijo. Oktobra leta 2012 je nastopil mandat prodekana za znanstveno-raziskovalno dejavnost. Ob tem, da je izredni profesor na Teološki fakulteti, opravlja na Enoti v Mariboru tudi funkcijo duhovnega asistenta in koordinatorja za laiške študente. Knjiga Klic v novo življenje, ki jo je izdala Teološka fakulteta v Ljubljani leta 2015 kot 45. knjigo v zbirki Znanstvena knjižnica, ni njegova prva knjiga, ki jo je napisal. Istega leta je bila izdana tudi knjiga z naslovom Eksegeza evangelijev: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« (Mr 8,29) Tudi to knjigo je izdala Teološka fakulteta v Ljubljani in je 25. knjiga v zbirki Priročniki TEOF. (Eksegeza.net 2010)

POVZETEK VSEBINE

Knjiga Klic v novo življenje je prevod in komentar Pavlovega Prvega pisma Korinčanom, ki je najbolj kompleksno pis-

mo, kar jih je Pavel napisal svojim skupnostim. Pavel, ki je bil šele po Jezusovem vstajenju izbran med apostole, piše skupnosti v Korint, v mesto, kjer sta cvetela kultura in gospodarstvo. Tamkajšnji ljudje so prisegali na svobodomiselnost in pluralizem (Matjaž 2015, 5). Sam je prvič prišel v Korint iz Aten pomladi leta 50, ko je bil na drugem misijonskem potovanju (7). Takoj je začel oznanjati in organizirati krščansko skupnost, zraven tega pa je tudi fizično delal in si sam služil denar za svoje preživetje – tako je tudi najlažje navezal stike s someščani. Po osemnajstmesečnem bivanju v Korintu je Pavel moral oditi in ob njegovem odhodu je bila tamkajšnja krščanska skupnost zelo majhna, a zelo živahna, raznolika in goreča (10).

Knjiga Klic v novo življenje je razdeljena na tri vsebinske dele: 1. apostol Pavel in Korint; 2. prevod in komentar Prvega pisma Korinčanom; 3. značilnosti Pavlove teologije in etike. Preden se avtor loti komentarja Prvega pisma Korinčanom, nam najprej razloži, kako je Pavel prišel v Korint, takratni položaj samega mesta in krščanske skupnosti, ki jo je Pavel ustanovil, ter kdaj in kje je bilo pismo napisano. Nato nam na kratko predstavi tudi okvirno kronologijo Pavlovega življenja in nam razloži, zakaj je pismo v bistvu sploh nastalo. V knjigi lahko najdemo tudi razlago, kako je Pavel pisal pisma, zakaj se ima Pavel za neretorika in kaj je to epistolografija (Pavel je namreč povzel literarno zvrst epistole iz klasične grško-rimske kulture). Nato se avtor loti prevoda in komentarja samega pisma.

Razloži nam vsako poglavje posebej in v vsakem poglavju tudi vsako vrstico. Prvo pismo Korinčanom je, kot smo opredelili že na začetku, najbolj kompleksno pismo med vsemi Pavlovimi pismi in ga ni mogoče razdeliti v dva glavna dela, kot lahko storimo pri ostalih pismih. (5-27)

Pismo ima 16 poglavij in 439 vrstic ter okoli 1.000 različnih izrazov. Namen pisma je, da odgovori na vrsto konkretnih vprašanj, ki se pojavljajo v krščanski skupnosti v Korintu. Težko govorimo o eni sami jasni misli, ki bi se razvijala skozi vsa poglavja. Najširša skupna tema pa je gotovo metafora telesa (soma), ki ji lahko v eni ali drugi obliki sledimo skozi celotno pismo. Tako tudi vrstni red poglavij ni naključen, temveč Pavel z razporeditvijo tematik razkriva svojo misel in pomembno gradi svoje ključno oznanilo, da so verniki poklicani k novemu življenju po Kristusu in naj se zato izpopolnjujejo v istem, tj. Njegovem mišljenju (26). Pismo ima obširen kristološki okvir, ki ga tvorijo prva štiri in petnajsto poglavje, ter etično-ekleziološko jedro (5-14). Med jedrom in okvirom obstaja notranja logika, ki daje pismu dovolj trdno enotnost: Kristus, križani in od mrtvih vstali, je temelj, izvor in moč nove krščanske identitete tako za posameznika kakor za skupnost – Cerkev (27).

Korintska skupnost je bila zelo razdeljena, zato lahko v 1. poglavju pisma zasledimo povabilo k enotnosti v veri v enega Gospoda, kar pomeni, da naj križani Kristus usmerja njihovo življenje, mišljenje in umevanje. V nadaljevanju začne z glavno vsebinsko temo, ki je paradoks Kristusovega križa, in to temo razvija vse do 4. poglavja. Tukaj predstavi needinost kot prvi problem krščanske skupnosti, jih roti, poziva k spreobrnjenju in s tremi dokazi pokaže pomembnost besede križa, besede o križu. Tako Pavel oznanjuje Kris-

tusa (kristološka raven). V 2. poglavju pa začne oznanjevati Duha (pnevmatološka raven) in nam pokaže, kako je človek v bistvu nemočen in da se je Božja modrost razodela po Duhu – samo duhoven človek lahko presoja duhovne stvari, posvetnemu človeku pa so te stvari tuje. V 3. poglavju preide na ekleziološko raven, kjer nakaže razloge za needinost; člani krščanske skupnosti v Korintu so namreč še zelo meseni, kar pomeni, da so nezreli, zato še ne razumejo vseh stvari tako, kot bi jih morali. To temo razvije tudi v 4. poglavju, nato pa se v 5. poglavju začne etično-ekleziološko jedro, ki govori o življenju v Cerкви, v skupnosti. Najprej se loti odnosa kristjanov do sveta, pove, da se skupnost mora očistiti starega kvasa, nato pa želi razčistiti problem nečistovanja, torej govori o telesnosti in zakonski zvezi. Pomembno je, da vsak živi svojo poklicanost, tako poročeni kot neporočeni. Dotakne se tudi vprašanja ločitve. Nato v 8. poglavju spregovori o odnosu do poganskih obredov – najbolj elementarno je bilo gotovo vprašanje hrane, zato je Pavel poskušal odgovoriti, kako naj v poganskem in judovskem okolju ravnajo kristjani. 9. poglavje je posvečeno Pavlu, apostolstvu in zagovoru Pavlovega oznanjevanja. Nato se v 10. poglavju Pavel spet vrne k vprašanju hrane in malikovanja. Dotakne se težavne poti Izraelcev iz egiptovske sužnosti skozi puščavo v svobodo, kjer so mnogi Izraelci zaradi malikovanja v puščavi propadli. Pavel zgodbo o eksodusu predstavi kot zgled, opomin, Rdeče morje pa kot predpodo- bo krsta in evharistije. Bogoslužna zbiranja kristjanov je tematika 11. poglavja, kjer Pavel obravnava dve težavi, ki se pojavljata pri bogoslužju. Prva težava je glede ženske in moške obleke pri bogoslužju, druga pa dostojno obhajanje obreda Gospodove večerje. V 12.–14. poglavju

spregovori o duhovnih darovih. Pavel tukaj obravnava pravilno uporabo različnih darov, ki jih Bog podeljuje posameznikom ali skupnosti, da bi le-ta lahko pravilno delovala in rastle v občestvo. Nekateri so začeli zlorabljati prejete darove za dosego različnih lastnih interesov, a jih Pavel opominja, da so ti darovi dani predvsem v blagor skupnosti – Cerkve, ki je Kristusovo telo. Sledi 13. poglavje, meni osebno najlepše poglavje, ki govori o ljubezni. Pavel jo Korinčanom predstavi kot pot oz. način krščanskega življenja. Ljubezen je srce vseh darov, je večna, pravi Pavel. Najpomembnejša je zastojna in darujoča se ljubezen, katere največji izraz je Jezusova daritev na križu. V 14. poglavju, kjer se zaključi etično-ekleziološko jedro, nadaljuje Pavel svoj govor o darovih v skupnosti. Vsi darovi so enako pomembni za skupnost in sprejmemo jih lahko samo, če sprejmemo tudi dar ljubezni. Temeljno vprašanje, ki je vznemirjalo krščansko skupnost v Korintu, je bilo vstajenje od mrtvih, na katero skuša Pavel odgovoriti v 15. poglavju tega pisma. Korinčani so pod vprašaj postavili bistvo krščanske vere, zato jim Pavel temeljito razloži vsebino in pomen krščanskega oznanila o vstajenju. Sledi zaključek (postscriptum) – 16. poglavje –, kjer Pavel daje skupnosti v Korintu še zadnja navodila, tudi glede nabirke za Jeruzalem, predstavi jim svoje načrte in zaključí s spodbudo, sklepno prošnjo in pozdravom. (29-169) Sledi tretji del knjige, značilnosti Pavlove teologije in etike, kjer se avtor dotakne Pavlove epistolarne teologije in Pavlovega evangelija, pa tudi Pavlove teologije križa, Pavlove etike na poti iz Damaska v svet, Pavlovega oznanila evangelija v Atenah in Pavlovega pogleda na človeka. (171-197)

CILJNA SKUPINA

Knjiga je v prvi vrsti namenjena študentom in slušateljem predmeta Eksegeza Pavlovih in drugih pisem, ki se izvaja v četrtem semestru izobraževanja na dodiplomskem programu Teološke in religijske študije na Teološki fakulteti v Ljubljani (in na Enoti v Mariboru) in v tretjem letniku programa Enoviti magistrski študij teologije, ki se izvaja le na ljubljanski enoti. Predmet poučuje avtor knjige, izr. prof. dr. Maksimilijan Matjaž, s pomočjo asistenta dr. Samota Skralovnika. Sam začetek knjige bi lahko prišel prav že v tretjem semestru tega izobraževanja pri predmetu Eksegeza evangelijev in Apostolskih del, ko že obravnavamo Pavlovo življenje in njegova misijonska potovanja. Seveda lahko knjigo uporabljajo tudi drugi laiki, ki jih zanima eksegeza.

OSEBNO SPOROČILO

Knjiga Klic v novo življenje – Prevod in komentar Pavlovega Prvega pisma Korinčanom ne spada zastonj v zbirko Znanstvena knjižnica. Avtor v knjigi resnično zajame vse, kar potrebujemo za dobro poznavanje in razumevanje samega pisma. Na začetku tako izvemo veliko o Pavlu, njegovih potovanjih, celo o samem mestu Korint, zatem se avtor loti podrobne (temeljite) analize pisma. (Vsaka vrstica ima tudi svojo eksegetsko razlago). Ta razlaga je napisana v razumljivem jeziku, dodanih je veliko grških besed/izrazov – ti so napisani v ležečem tisku. Pri branju knjige ne potrebujemo Svetega pisma, saj knjiga vsebuje tudi besedilo Prvega pisma Korinčanom, seveda razdeljeno po poglavjih. Besedilo je popestrjeno tudi s kakšnimi fotografijami iz Korinta, razlago cerkvenih očetov in različnimi zanimivimi opombami. Knjiga vsebuje izredno bogat seznam bibliografije, ki jo je avtor uporabljal pri pisanju. Sama knji-

ga že zadošča, da dovolj dobro osvojimo znanje o Prvem pismu Korinčanom, ki ga potrebujemo na izpitu in za primerno teološko izobrazbo.

REFERENCE

Eksegeza.net. 2010. Domača stran. http://www.eksegeza.net/web/index.php?option=com_content&view=article&id=117&Itemid=141 (prejeto dne: 11.4.2016)

Matjaž, Maksimilijan. 2015. Klic v novo življenje. Ljubljana: Teološka fakulteta.

Viktorija Knez,
2. letnik TRŠ, Maribor

RAZMIŠLJANJE

Foto: Tadeja Srša

ALI JE MOGOČE ŠTUDIRATI TEOLOGIJO, ČE NISI VEREN

Teološka fakulteta. Prostor kamor spadajo le duhovniki, redovniki in »nune«? Na začetku so se na teološki fakulteti večinoma izobraževali bodoči kleriki. Duhovniki so veljali za ene izmed najbolj izobraženih ljudi, mnogi od njih so naredili marsikaj pozitivnega v svojih župnijah na področju kulture in izobraževanja. Danes je situacija postala popolnoma drugačna. Vsi vemo, da je čedalje manj duhovnih poklicev in tako je tudi na Teološki fakulteti vse več laikov. Tudi tistih, ki nimajo nobenega zakramenta, ki so pripadniki druge religije, celo tistih, katerim je vera nekaj nedojemljivega in nerazumljivega in so goreči nasprotniki te. Sama se pogosto sprašujem, če je mogoče študirati teologijo, oz. če ima to sploh kak smisel, v primeru, da nisi veren. Ali lahko razumeš nekaj tako enkratnega kot je Božja bližina in ljubezen, če pa tega ne čutiš ali pa celo ne verjameš, da je karkoli takega sploh mogoče? Sama opažam, da bolj ko lezem po stopnicah do najvišjega letnika, vse bolj mi koristijo izkušnje iz osebnega verskega življenja in iz verskega življenja, ki ga živim v občestvu z drugimi. Včasih imam celo občutek, da so ene stvari samoumevne, da jih vemo, čeprav ne spadajo v snov nobenega predmeta, katerega se poučuje na naši fakulteti. Res je tudi, da se je vsak dober študent primoran še dodatno izobraževati na svojem področju, brati dodatno literaturo, se kdaj udeležiti kakšnega seminarja, dodatnega predavanja. Ampak, kako bo storil to nekdo, ki ga celotna zadeva ne zanima preveč, nekdo,

kateremu se misel na Cerkev opira ali pa mu je situacija popolnoma nerazumljiva, je ne more začutiti, saj sam ni del nje? Najbolj zanimiva izjava, ki se jo dá slišati na hodnikih naše fakulteti je, kako brezvezni so predmeti, ki se nanašajo na Sveto pismo, da je tega preveč, ravno tako pa je nepotrebna vsa filozofija o Bogu. Smešno se mi zdi, da pridejo enim ljudem takšne izjave sploh na misel. Sveto pismo je knjiga vseh knjig in, če ne bo dobila mesta, ki ji pripada, na Teološki fakulteti, kje ga bo potem?! Prav vsaka veda se nanaša na svoje temelje. Če teologi ne bi študirali Svetega pisma in eksegeze, potem bi to lahko primerjali s študijem medicine, kjer bi lahko črtali iz predmetnika predmeta kot sta anatomija in histologija. In ja, to bi bilo grozljivo. Tako, kot mora zdravnik, pa naj bo dober ali slab, poznati človeško telo, tako mora teolog, bolj ali manj, poznati Sveto pismo. Vera in Cerkev sta v Sloveniji še vedno kamen spotike, mediji ju neizmerno radi kritizirajo in vsaki najmanjši spodrsrljaj spremenijo v cirkus. Od teologov, pa naj bodo kleriki ali laiki, se v takšnih situacijah pričakuje, da odreagirajo razumno, profesionalno. In na žalost se tega ne da storiti, če človek nima dovolj velikega poznavanja določenega področja, če je njegovo znanje površinsko ali pa ga sploh ni. V petih letih študija bi moral vsak študent dobiti dovolj kompetenc, da se lahko na primeren način spopada z očitki, ki letijo na Cerkev. Ampak kako boš zagovarjal nekaj, česar ne poznaš, česar navsezadnje ne živiš, ali pa se ti tako upira, da bi

še sam najraje zlil ven vso gnusobo, ki jo čutiš v sebi? Prav tako pa je teologija tako široko področje, da je pet let študija resnično premalo, da bi jo lahko spoznali do potankosti. Gre namreč za humanistično, živo vedo, ki ima več kot dve tisočletji zgodovine in se še vedno razvija naprej. Sama se rada večkrat pošalim, da na predavanjih določene snovi le »pošlatamo«, saj ni časa, da bi se v njih poglobljali. Vsak študent pa ima pravico in dolžnost, da se še sam dodatno izobražuje, prebira različne knjige in članke, ter tako gradi svoje obzorje spoznanja. Če se na koncu še navežem na naslovno vprašanje, ali je teologijo mogoče študirati, če si neveren, seveda lahko damo pritrdilen odgovor. Za kaj takega se ne sme prikrajšati nikogar. Vsak človek mora dobiti priložnost, da spozna Boga in prav mogoče je, da bo preko študija teologije nekdo spoznal in začutil Očeta. Kot pravi naš g. dekan, postanejo nekateri študentje v času študija verni, nekateri pa vero tudi izgubijo. To, na kar sem želela v tem razmišljanju opomniti pa je predvsem, da če si ali nisi veren, moraš sprejeti dejstva, ki so temelji/temeljna za vedo, ki jo imenujemo teologija. Čeprav se zdi komu stvar včasih nerazumljiva, si mora vsaj prizadevati, da bi jo razumel. Saj tudi še tako globok in predan vernik vedno vsega ne razume in se mora za razumevanje tega potruditi in delati na tem. Seveda sta teologija in njena prijateljica filozofija kompleksni vedi, obenem pa vedi, v katerima človek hitro najde nekaj s čimer se ne strinja. A pomembno je, da ne glede na to, kakšno je naše prepričanje, sprejmemo

verske resnice in nauke in si vsaj prizadevamo razumeti nedojemljive stvari.

Urška Flisar

INTERVJU

Foto: Mateja Gašperin

INTERVJU Z UPOKOJENIM NADŠKOFOM DR. MARJANOM TURNŠKOM

1. Svoje otroštvo ste preživel v Celju. Kakšne spomine imate na otroštvo? Se radi vračate v rojstni kraj?

Na otroštvo imam lepe spomine. V družini s štirinajstimi otroki sem bil zadnji in imel zato ogromno možnosti razvijati številne odnose že doma in se tudi učiti od starejših bratov in sester. Tudi čas osnovne šole in gimnazije, ki sem jo obiskoval v Celju, je bil nadvse živahen. Kljub majhni kmetiji, kjer je bilo treba tudi delati, sem uspel uresničevati še mnogo drugih dejavnosti: gasilci, foto in biološki krožek, planinarjenje, ministriranje ...

2. Kdaj ste začutili, da Vas Bog kliče, da stopite na pot duhovniškega poklica? Ste morda želeli študirati tudi kaj drugega?

No, poklic mi ni bil ravno položen v zibelko. Dolgo je bila moja prva izbira medicina, nato se je »priklopila« še biologija. Sanjal sem o družini in molil za bodočo ženo. Počasi pa je tlelo nekje na dnu tudi duhovništvo. V tretjem letniku gimnazije pa je to »tlenje« vzniknilo v pravi plamen duhovniškega poklica, ki ni več zamrl. In brez večjih pretresov sem stopil v bogoslovje in se vpisal na teološko fakulteto.

3. V svojem življenju ste imeli veliko pomembnih funkcij. Bili ste škof in nato metropolit, papeški prelat in kanonik stolnega kapitlja. Prav tako ste bili kar 12 let rektor mariborskega bogoslovnega semenišča, že prej ste tudi poučevali na Teološki fakulteti

ter bili glavni urednik Slomškovega lista. Delali ste tudi kot pravdnik mariborskega cerkvenega sodišča. To je le nekaj »služb« preko katerih ste služili Gospodu. Lahko prosim poveste, katera od teh vam je bila najbolj pri srcu in katera vas je najbolj zaznamovala?

Najbolj mi je bila pri srcu tista, ki je niste omenili: kaplanska služba v župniji sv. Martina v takrat Titovem Velenju. Že takrat sem večkrat izjavil, da bi najraje bil kaplan kar celo življenje. Sicer pa sem vse službe sprejel v duhu pripravljenosti služiti tam, kjer bo potrebno in bodo predstojniki presodili. Najbolj pa me je verjetno zaznamovala služba rektorja v mariborskem bogoslovju, saj je to skoraj družinsko življenje, kjer se dogaja mnogo različnih odnosov. Bogoslovci morajo še veliko svojih posebnosti, talentov in darov razviti, oblikovati, tudi kaj odpraviti ali spremeniti. Vse to je izredno osebno in dinamično. Vsekakor je teh dvanajst let takšnega življenja oblikovalo tudi mene, ne le bogoslovce. Hkrati pa sem bil tudi profesor na teološki fakulteti, kar mi je dalo priložnost, da nisem bil zaprt le v bogoslovje, ampak sem imel živ stik tudi z drugimi študenti in študentkami.

4. Znano je tudi, da ste se ukvarjali s eksorcizmom. Kakšen pogled imate na njega? Bi se strinjali z mojo trditvijo, da Slovenska Cerkev nerada govori o tej temi, čeprav je zelo pomembna?

Kot škof sem že po posvečenju eksorcist; prej pa sem se s to tematiko ukvarjal kot profesor in kot sodelavec takratnih ek-

sorcistov. Eksorcizem je uradna molitev Cerkev, ki jo ponavadi opravlja pooblaščen duhovnik, ker škofje nimajo dovolj časa; kajti ukvarjanje z ljudmi, ki so globlje zaznamovani z zlom normalno terja veliko časa. Vsekakor se je v zadnjih treh desetletjih potreba tudi po tovrstni dejavnosti Cerkev povečala. Zdi se mi, da bolj kot postajamo »pogansko« področje, bolj se zlo manifestira. Nič novega, podobno je bilo tudi v zgodovini. Verjetno je res, da bi lahko o tej problematiki več govorili. Po drugi strani pa je tudi res, da je zlo samo dovolj zgovorno. Boj proti njemu pa je Cerkev vedno opravljala bolj »za zaprtimi vrati«. Verjetno zato, da mu ne bi delala dodatne propagande.

5. Napisali ste tudi kar nekaj knjig. Navsezadnje ste doktorirali v Rimu tudi iz bibliotekarstva. Vam je pisanje v veselje ali zgolj službena dolžnost? Po kakšni literaturi pa sami najraje posegate?

Kakor kdaj. Najtežje pišem »na komando«. Torej takrat, ko moram kaj napisati. Ko pa je časa dovolj, da stvari najprej dozorijo v meni, potem pišem z lahkoto in mi je v veselje. Je pa pisanje vedno ustvarjalni napor. Osebno posegam seveda največ po teološki literaturi; posebej me zanima tudi duhovna literatura, zlasti veliki mistiki, cerkveni očetje in drugi poznavalci duhovnega življenja. Izven tega področja pa me privlačijo klasični pisatelji, zlasti ruski.

6. Za svoje škofovsko geslo ste si izbrali enega izmed najlepših in najbolj polnih citatov iz Svetega pisma- Bog je ljubezen (1 Jn 4,8). Kako Vi Božjo ljubezen prepoznate v vsakdanjem življenju? Ste se kdaj v osebnem odnosu oddaljili od Boga?

Ljubezen, Božjo in človeško, je mogoče izražati in dojemati preko simbolov. Ko

je odnos z Bogom živ, potem vse sporoča njegovo bližino in ljubezen. Narava, osebe, vse je prosojno za Božjo ljubezen. Pogosto to bližino doživim v kakšni molitvi, velikokrat jo doživljam pri sveti maši, zelo pogosto v odnosih z ljudmi; še posebej s tistimi, ki so v stiskah in se skupaj zatekamo k nebeškemu Očetu. Ko tako gledam na svoje duhovniško življenje, lahko rečem, da sem bil priča že mnogim čudežem, ki so izraz Božje ljubezni. Glede osebnega oddaljevanja od Boga lahko rečem, da mi ni tuje. Pravzaprav vsak greh doživljam kot ohladitev in odtujitev v odnosu z Njim. Zato sem vedno zelo močno doživljal tudi Božje usmiljenje, ki je še vedno ustvarilo »most«, da sem se mogel zateči nazaj v intenziven odnos z Očetom po Sinu v Svetem Duhu. In vedno znova doživim, da je to, v kar sem bil potopljen pri svetem krstu (v Svetega Duha, ki je osebna ljubezen med Očetom in Sinom), moj najbolj primeren ambient.

7. Kaj najraje počnete v prostem času?

Pravega prostega časa je pravzaprav zelo malo. Ko pa že je, grem rad v hribe; obiščem prijatelje, vzamem v roke kakšno knjigo. Nekaj bolj ali manj rednega gibanja pa niti ne štejem v prosti čas, saj se mi zdi nujno potreben del vsaj tedenskega urnika.

8. Verjetno ste prepotovali tudi že kar nekaj sveta, v času študija ste tudi lep čas živeli v Italiji. Katera država, ki ste jo do zdaj obiskali, se Vam je najbolj vtisnila v spomin? Naj Vas na tem mestu tudi povprašam, koliko in katere jezike govorite?

Izredno je vstopila vame Sveta dežela, ko sem stopil nanjo davnega leta 1981. In ko sem po približno tridesetih letih spet stopil na izraelska tla, se mi je zdelo, da sem bil tam šele »včeraj«. Pa tudi petlet-

no bivanje v Vatikanu je gotovo pustilo v meni kakšen pomemben »odmev«. Na vprašanje o jezikih najraje odgovorim, da ne obvladam niti svojega (tistega v ustih). Sicer pa sem se v šoli učil najprej angleško, nato v gimnaziji še rusko; kot študent pa sem »vpisal« še nemščino ter jo dopolnjeval na tečaju v Nemčiji ter nato v nemškem kolegiju v Vatikanu, kjer sem med študijem bival. Zaradi študija sem se moral spoprijeti še z italijanščino in nekoliko s francoščino, ker sem pri doktoratu obravnaval tudi francoske avtorje. Hrvaščine, oziroma nekdanje »srbohrvaščine«, pa niti ne štejem za tuj jezik. Za vmes pa se je bilo treba pri študiju nekoliko srečati še z latinščino in grščino. A to ne pomeni, da vse te jezike aktivno obvladam. Vse pa lahko pasivno uporabljam pri študiju.

9. Letos ste se vrnil nazaj v prostore Teološke fakultete, kjer predavate dogmatiko. Se imate za zahtevnega profesorja? Kaj je tisto, kar zahtevate od svojih študentov?

Sam se nimam za posebej zahtevnega. Sem pa kdaj to slišal od študentov. Najraje doživim, da študentje tako obvladajo tematiko, da se o njej lahko na izpitu pogovarjava kot dva strokovnjaka. Zahtevam, da študentje znajo teološko-dogmatično razmišljati; če pa do tega ne pride, pa morajo znati vsaj nekaj osnovnih »podatkov«. Morda »abecedo« dotičnega predmeta.

10. Menite, da so študentje Teološke fakultete po svojem študiju dovolj izobraženi, da lahko kakovostno delujejo v Slovenskem in morda tudi v tujem prostoru kot teologi?

Kdor temeljito dela v času študija, brez dvoma. Verjetno so tudi izjeme. Sicer pa noben osnovni študij nikogar dovolj ne

pripravi za opravljanje konkretnega dela. Vsak se mora še naprej izobraževati in marsikaj dopolniti in nadgraditi gleda na konkreten poklic, ki ga opravlja. A osnova je po mojih izkušnjah dovolj dobra. Tudi moja osebna izkušnja je takšna; ko sem prišel v Rim na podiplomski študij, sem z veseljem odkril, da imam zelo solidno podlago za nadaljevanje študija. Z nekaterih predelov sveta niso prihajala enako usposobljeni študentje.

11. Nekoč ste tudi sami bili študent. Kakšne spomine imate na študentska leta? Bi bili pripravljeni deliti z nami kakšno prigodo iz študentskih dni?

Študentski čas je, zlasti ko ga gledaš nazaj, izredno lep in zanimiv; vsak dan odkrivaš kaj novega. Na fakulteti so mi bile najbolj zanimive debate, ki smo jih med seboj in s profesorji sprožali med odmori. Naj z bralci podelim prigodo z že rajnim prof. Rozmanom, biblicistom. Edini izpit, ki ga v času celotnega študija nisem opravil v prvo, je bil Uvod in staro zavezo prav pri njem. Ko mi je sporočil, da se bova morala še enkrat videti, me je hotel potolažiti in dodal: »Marjan, ne vznemirjajte se preveč; veste, tudi jaz sem padel, zdaj sem pa profesor.« Lahko verjamete, da mi je bilo v veliko olajšanje!

12. Imate kakšen študijski in življenjski nasvet za naše študente?

Kot študentje smo včasih modrovali in se spraševali, zakaj moramo študirati vse te stvari. Nekatere so se nam zdele popolnoma »aut«. V svojem poslanstvu pa sem kmalu ugotovil, da mi v odnosih z različnimi ljudmi pride prav prav vse, kar znam. Nobeno znanje mi ni bilo odveč. A še pomembneje se mi zdi, da v študijskem času človek tudi človeško in duhovno zori ter počasi dozori. Teološki študij more pri tem pomagati. Všeč mi je spoznanje sv.

INTERVJU Z DOC. ANDREJEM SAJETOM

Tomaža Akvinskega, da se je o Bogu več naučil na kolenih pred Najsvetejšim kot pa iz knjig.
Vsem bralcem želim veliko lepega v teh pomladnih dneh in obilje blagoslova.

Najljubša hrana: ribe, jabolka
Najljubša knjiga: Sveto pismo
Največkrat ogledan film: morda Rubljov (Tarkovski)
Najljubši svetnik: sv. Ignacij Lojolski
Najljubša razvada: vstajanje ob svitu (za tistega, ki temu ne verjame, pa naj bo kaj sladkega)

Urška Flisar

1. Rodili ste se na Dolenjskem, kot prvi izmed otrok. Koliko bratov oz. sester imate in kakšen je Vaš spomin na otroške dni?

Smo štiri otroci, sam sem najstarejši v družini, poleg sestre imam še dva brata, najmlajši brat je od rojstva s posebnimi potrebami. Spomini na mladost so lepi, živeli smo na manjši kmetiji, oče je bil prometnik na železnici, mama pa je bila doma. Veliko smo se družili s sosedi, si pomagali pri delu, otroci smo čas preživljali skupaj. Delali smo na kmetiji in preko tega spoznavali svet okrog sebe. Sam sem bil od prvih razredov osnovne šole tudi ministrant in pozneje sodelavec v župniji. Mladinska skupina je bila zelo močna, pogosto smo šli v hribe.

2. Po odsluženem vojaškem roku v Bitoli (Makedonija) ste leta 1986 vstopili v Bogoslovno semenišče v Ljubljani, ter začeli s študijem teologije. Kdaj ste začutili klic za duhovniški poklic? Bi študirali teologijo tudi kot laik, ali bi v tem primeru raje posegli po drugem študiju, kajti kot dijak ste obiskovali naravoslovno-matematično šolo v Novem mestu?

O duhovništvu v mladosti dolgo časa nisem razmišljal, začel sem študirati gradbeništvo in se že v prvih mesecih odločil, da vstopim v semenišče. Klic v duhovništvo je bil zelo jasen med služenjem vojaškega roka, vendar sem vanj dvomil in nisem verjel, da je to res. Nekaj časa sem ga odrival, ker pa je bil vedno močnejši, sem začutil, da me Bog najbrž res kliče na

to pot. Tudi takratni rektor semenišča mi je večkrat rekel, da sem se upiral Božjemu klicu. Preskok iz naravoslovja na teologijo je bil zelo velik in sem rabil precej časa, da sem se znašel v novem, predvsem bolj abstraktnem načinu razmišljanja. Da bi študiral teologijo kot laik, mi takrat ni prišlo na pamet, ker nisem vedel, kaj bi po končanem študiju lahko počel. To so bili še časi komunizma. Teološka fakulteta je bila takrat še zasebna cerkvena institucija, študij ni bil priznan. Kot laik bi gotovo raje študiral kakšno drugo vedo in si pridobil poklic, od katerega bi tudi lahko živel. Zanimale so me vede kot so veterina, gozdarstvo, razmišljal sem tudi, da bi postal prometnik na železnici.

3. Ste kdaj razmišljali, da bi delali doktorat iz eksegeze in ne iz kanonskega prava? Diplomirali ste namreč iz bibličnih ved (Ps 106).

Sveto pismo me je zanimalo že od nekdaj, še pri vojaki sem kljub strogi prepovedi verske literature imel vedno pri sebi žepno izdajo Janezovega evangelija. Med študijem teologije sem se dodatno učil biblične grščine in hebrejščine z namenom, da se bom kasneje morda poglobil v svetopisemskih vedah, vendar sva se pozneje s takratnim nadškofom Alojzijem Šuštarjem dogovorila za študij cerkvenega prava, ki me je tudi zelo zanimal. Cerkevno pravo je neke vrste »praktična teologija«. Ta študij mi je odprl novo obzorje Cerkve, zelo mi je prišel prav na moji duhovniški poti, še zlasti v času, ko sem opravljal službo generalnega tajnika in

tiskovnega predstavnika Slovenske škofovske konference (2003-2013).

4. Lep del življenja ste preživeli v Italiji, nekaj časa ste živeli tudi v Nemčiji. V čem se ti dve državi, po Vašem mnenju, razlikujeta od Slovenije?

Izkušnja tujine je zelo dragocena, čeprav je na začetku zaradi nepoznavanja jezika in novih kultur in drugačnih obveznostih težko. Tako Italija kot Nemčija sta veliki državi, Cerkev v obeh deželah je dobro organizirana, v Italiji je slednja človeku in preprostem verniku bliže kot v Nemčiji, kjer pa je zunanja struktura veliko boljša. V času študija sem živel v nemškem zavodu Teutonic v Vatikanu, kjer sem med kolegi poleg Nemcev imel tudi Irce, Italijane, Poljake in Slovence. Spoznal sem različne kulture, Rimu se ne reče kar tako, da je središče sveta. Tam se zbirajo ljudje, še zlasti duhovniki in redovniki ter redovnice, od vsepovsod. Eden od mojih profesorjev je bil npr. Japonec, mentor pri doktoratu Poljak, somentor Američan, predsednik komisije pri zagovoru doktora pa Italijan. Ena od razlik je ta, da se na Nemca lahko običajno zaneseš, v Rimu pa beseda nekega Italijana pogosto ne drži.

5. Koliko jezikov govorite? Se morda želite naučiti še kakšnega?

Nobenega prav dobro. Že v osnovni šoli sem se učil nemško, kasneje sem se v tem jeziku izpopolnjeval na tečajih v Münchnu. V srednji šoli sem se začel učil tudi angleščine, kot bogoslovec sem bil dvakrat na tečaju francoščine v Parizu,

kasneje sem se zaradi študija kot kaplan začel učiti italijansko, v času študija prava v Rimu šel sem tudi na tečaj angleščine v Oxford. Hrvaščina mi tudi kar gre, zadnja leta v tem jeziku redno predavam na simpozijih cerkvenih pravnikov na Hrvaškem, sem tudi redni član njihovega društva pravnikov, v mesecu maju 2016 gostujem v Zagrebu na njihovi teološki fakulteti v okviru izmenjave profesorjev Erasmus. Želel bi se naučiti predvsem špansko, preko ostalih jezikov ta jezik za silo razumem.

6. Katera izmed številnih služb, ki ste jo že opravljali, Vam je bila najbolj pri srcu in zakaj?

V Cerkvi sem opravljal različne službe, od kaplana, do tajnika nadškofa, tajnika Škofovske konference, poučevanja na fakulteti, sodnika na cerkvenem sodišču, študijskega prefekta v semenišču... Vse službe so bile lepe, nekatere bolj zahtevne od drugih. Vsaka mi je dala novo in dragoceno izkušnjo. Najbolj mi je pri srcu delo s konkretnimi ljudmi, npr. na župniji, predavanja, duhovno spremljanje in duhovne vaje. Tu se mi zdi, da se kot duhovnik najbolj uresničim in približam ljudem ter jih spodbujam k rasti in hoji za Gospodom.

7. Tudi Vi potrebujete prosti čas, da se sprostite in napolnite baterije. Zanima nas, s čim se ukvarjate v prostem času (šport, umetnost, ...).

V prostem času grem najraje v hribe, poleti tudi na kolo ali tečem. V hribih so

mi še posebej privlačne ferate, v gore pa grem najraje pozimi in sicer s turnimi smučmi. Poslušam tudi raznovrstno glasbo, rad berem knjige, med sodobnimi slovenskimi avtorji predvsem Draga Jančarja, med pesniki pa mojega rojaka Toneta Pavčka. Tudi kitaro sem igral in pel v različnih zborih.

8. Kaj Vam v življenju povzroča največ težav in kaj Vam gre najbolje od rok?

Težko vprašanje! Misel mi uhaja k Vladu Kreslinu in njegovi pesmi, ki se začne nekako takole: »Prazen dan, navaden, tih in zaspan«... in konča, »kako sem si sam pravzaprav največji problem«. Začeti pri sebi! Najtežje pa se mi zdi sprejeti svojo omejenost in nepopolnost, kar pa je pogoj, če želim rasti in zoreti. Omejenost in krhkost sta tudi kraj milosti in Božje bližine, šola zaupanja in poglobljanja vere v Gospoda. Nimam večjih težav v navezovanju novih stikov z novimi ljudmi, rad sem med njimi. Življenje je srečanje. Sreča pa je v srečanju. Človek je skrivnost, smo Božja podoba in v vsakem od nas odseva delček Božje dobrote in ljubezni.

Najlepša hvala za Vaš čas in iskrenost. Vse dobro!

Nadja Petek in Kaja Šoštarčič

**TOMAŽEVA
PROSLAVA**

Foto: Mateja Gašperin

TOMAŽEVA PROSLAVA 2016

V čast zavetniku Teološke fakultete, svetemu Tomažu Akvinskemu, je naša fakulteta kot je v dolgoletni tradiciji, tudi letos priredila Tomaževo proslavo. Proslava je potekala v ponedeljek 7. marca. Slovesnost se je začela s slovesno sveto mašo, ki jo je ob somaševanju profesorjev duhovnikov in slovenskih škofov, v ljubljanski stolnici daroval veliki kancler teološke fakultete, nadškof msgr. Stanislav Zore. V homiliji se je gospod nadškof spomnil na Jezusove besede iz veliko duhovniške molitve, "da bi bili vsi eno" (prim. Jn 17,21). Poudaril je pomen edinosti, da bo svet lahko spoznal, da smo v resnici Jezusovi; le edinost je resnično zagotovilo, da je Jezus resnično Božji sin. V nadaljevanju je izpostavil, da so v odrešenjskem načrtu pomembne tri stopnje: sprejeti Jezusa, verovati v Jezusa in Ga oznanjati. Pomembno je, da Jezusa sprejmemo in hodimo za Njim, ki daje življenje. Hoja za Njim pa je vera, ki je ključnega pomena v teologovem odnosu do Boga; dokler ne dosežemo tega odnosa smo zgolj strokovnjaki za teologijo. Kot posledica vere v Jezusa je oznanjevanje Jezusa. Lahko napišemo nešteto knjig in člankov, organiziramo simpozije, pa nam svet kljub temu ne bo veroval. Svet bo veroval, ko bodo ljudje začutili žar, ki ostane v človeku ob osebnem srečanju z Jezusom Kristusom.

Po sveti maši je v dvorani Teološke fakultete potekala slovesna akademija, na kateri so diplomanti prejeli diplomske listine, udeleženci programov izpopoln-

jevanja so prejeli potrdila, podeljene pa so bile tudi nagrade za najboljše naloge in nazivi naj profesor, naj asistent in naj nepedagoški delavec.

Slovesne akademije so se udeležili slavnostni gostje: slovenski škofje, beograjski nadškof, apostolski nuncij, gostje iz tujine: Tonči Matulić iz Zagreba, Suzana Vuletić iz Đakova in Dragomir Sando iz Beograda.

Slovesno akademijo je začel pevski zbor teološke fakultete s pesmijo *Gaudeamus igitur*, pod vodstvom Gregorja Klančiča, za tem je dekan ljubljanske Teološke fakultete pozdravil vse goste in vse zbrane, za njim pa so vse navzoče nagovorili tudi gostje iz tujine. Pozdravom je sledil nastop pevskega zbora bogoslovnega semenišča, pod vodstvom Gregorja Klančiča, ki je zapel blagre po vzhodnem napevu.

Nato pa je sledil slovesen nagovor, ki ga je letos pripravil izredni profesor dr. Robert Petkovšek, z naslovom "Reči besedo Bog". Gospod profesor je začel s pomenom strasti. Teologija mora biti strast, ker je Bog onstran mogočega, tam kamor lahko pride le strasten človek. Le strast je zmožna odkrivati bogastvo pomenov, ki nam ga daje beseda in s to strastjo skuša potešiti človeka. Jezik, ki je poln strasti, se spušča v globine resničnosti. Spomnil je na Ludviga Wittgensteina, ki pravi, da so meje jezika, meje sveta. Brez besed svet potone. Za učenje besed, pa je po-

treben napor; napor za branje in razumevanje prebranega. Besede, ki jih slišimo, preberemo pa nas odpirajo tudi v notranjost, iskrenost, odločnost, krepostnost. Pomenljiva mi je bila omemba preroka Izaija (6,7), ko govori o očiščenju, ki po besedi naredi novega človeka. Božji poseg, ki človeka očisti, ga hkrati naredi vrednega poslanstva, ki mu ga On naklanja; da oznanja Njega, ki je hkrati najbližji in najbolj drugačen.. Govor je zaključil z mislijo Friedricha Hölderlina: "Polnost življenja ljubi kdor je v svoji misli šel globlje", vrata življenja torej vodijo skozi to, da mislimo, da izrekamo to kar je najgloblje.

Sledil je glasbeno plesni vložek Jureta Puca in Maje Verčko. Zatem pa je sledil osrednji dogodek dneva, podelitev diplomskih listin in potrdil opravljenih izpopolnjevanj. Diplomске listine in potrdila je podelil dekan Teološke fakultete, prof. dr. Christian Gostečnik. Po podelitvi pa je sledil govor v imenu diplomantov, ki ga je imel Anže Cunk. Govoru pa je sledil še en nastop pevskega zbora Teof, zapeli so pesem Bog naj bo vedno s tabo.

Tomaževo nagrado Teološke fakultete je za diplomsko delo z naslovom Poosebljena modrost v Pregovorih 31,10-31 v judovski in krščanski interpretaciji dobila Mirjana Borenović; podelitev je obrazložila mentorica izredna profesorica dr. Maria Carmela Palmisano.

Posebno nagrado velikega kanclerja je za magistrsko delo Teologija križa pri škofu Gregoriju Rožmanu, dobil Aljaž Kraševc. Naziv častnega senatorja fakultete je prejel prevajalec Janez Zupet, utemeljitev je prebral izr. prof. dr. Robert Petkovšek.

Študentski svet Teološke fakultete je priznanje za najboljšega strokovnega sodelavca v akademskem letu 2015/16 podelil Anji Jerše, najboljša asistentka Saši Batistič in najboljši profesor doc. dr. Miranu Špeliču. Sledil je še pevski nastop Dunja Tinauer in Inez Osina. Akademijo sta povezovala Lucija Rožman in Gašper Klančnik.

Martin Perčič

Podelitev nagrade študentskega sveta Fakultete za 'naj' profesorja, asistenta in nepedagoškega delavca v akademskem letu 2015-16

Najboljši profesor:

doc. dr. Miran Špelič OFM

Strokovno polje delovanja doc. dr. Mirana Špeliča je zelo široko. Poleg tega, da ga na fakulteti spoznavamo predvsem kot teologa in predavatelja, deluje tudi kot jezikoslovec, prevajalec in urednik. Leta 1986 je postal profesor latinščine in francoščine, nato pa je leta 1990 diplomiral še iz teologije. Na Patrističnem inštitutu Augustinianum v Rimu je v letu 2002 na področju patrologije zagovarjal doktorsko tezo o uboštvu v apoftegmah očetov. Njegovo pedagoško delo ocenjujemo kot zelo kvalitetno. Predavanja so usklajena, zmeraj celovita, poglobljena ter dobro pripravljena. Študenti smo hvaležni, da nam je na voljo, kadar potrebujemo pomoč in je pripravljen pomagati reševati zagate, povezane s študijem. Na ta način študente spodbuja h poglobljenemu in kvalitetnemu študiju ter uspešnemu zaključku diplomskega, magistrskega ali doktorskega študija na Teološki fakulteti. Študente spodbuja v njihovem samostojnem delu in ohranjanju potrebne strokovnosti, ob vsem tem pa ne pozabi na človečnost, ki naj jo bodoči teolog rad ponese v svet.

Docenta dr. Mirana Špeliča pri njegovem znanstvenem, pedagoškem in strokovnem delu odlikuje ustvarjalnost ter korektnost, kar s predanostjo in akademsko vnemo prenaša na študente.

Menimo, da mu zaradi navedenih razlogov Študentski svet utemeljeno podeljuje naziv »najboljši profesor« v akademskem letu 2015/16.

Najboljša asistentka:

gospa Saša Batistič

Asistentka Saša Batistič je v lanskem akademskem letu prevzela vaje na področju liturgike. Je sproščena, razume študente, glede na njihove potrebe in nam rada snov tudi večkrat obrazloži, tako da potem pri spremljanju in razumevanju predavanj nimamo težav. Vedno nam je pripravljena pomagati in pravilno svetovati. Glede na to, da je ravno dobro postala asistentka in se trudi delati z nami, jo želimo spodbuditi pri njenem nadaljnjem delu.

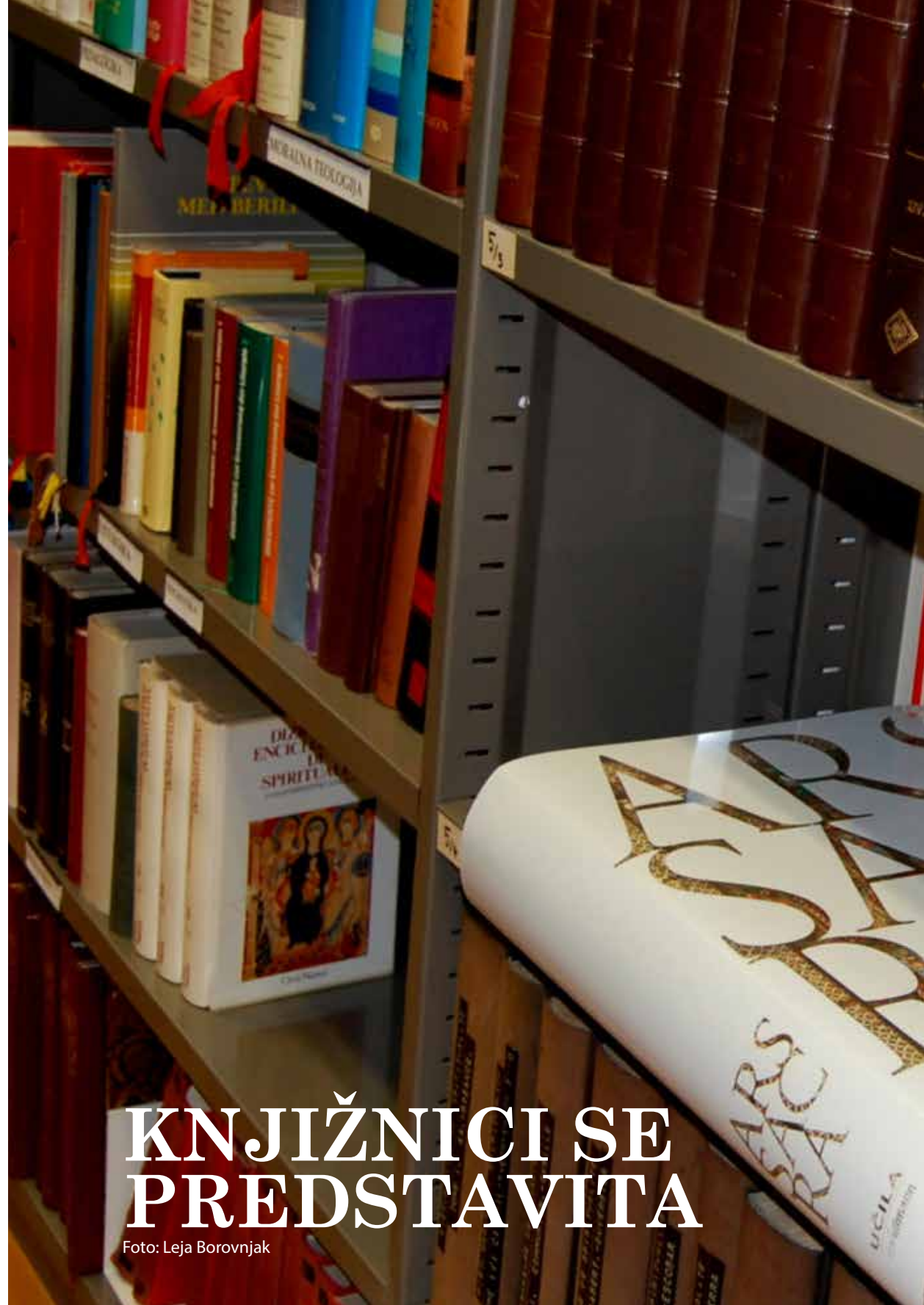
Zato ji Študentski svet podeljuje naziv »najboljše asistentke« v akademskem letu 2015/16.

Najboljša nepedagoška delavka:

gospa Anja Jarše

Gospa Anja Jarše je vedno nasmejana, pozitivna in prijazna do študentov. Vedno si vzame čas in nam poskuša pomagati pri iskanju najrazličnejše literature, ki jo potrebujemo študenti za dobro opravljanje seminarskih nalog. Če knjige ne najdemo, nam vedno priskoči na pomoč, smukne med police in knjiga se v hipu znajde pred tabo. Njeno prizadevanje za vedno biti na razpolago in njeno dobro voljo, študentje zelo cenimo. Veliko pripomore tudi k vzdušju v knjižnici, zato se študentje radi zadržujemo tam.

Glede na opis si po našem mnenju zasluži naziv najboljšega strokovnega delavca v akademskem letu 2015/16.

KNJIŽNICE SE PREDSTAVITA

Foto: Leja Borovnjak

KNJIŽNICA TEOLOŠKE FAKULTETE V LJUBLJANI

Knjžnica Teološke fakultete je visokošolska knjižnica, njeno poslanstvo je podpora študijskemu in raziskovalnemu procesu. Namenjena je predvsem študentom, visokošolskim učiteljem in visokošolskim sodelavcem ter vsem, ki se zanimajo za področje teologije in humanistike.

Preteklost

Ob ustanovitvi Univerze in Teološke fakultete, ki je bila med ustanovnimi članicami Univerze, je bila leta 1919 ustanovljena osrednja bogoslovna knjižnica. Zbirala, obdelovala, hranila in izposojala je znanstveno teološko gradivo. Dva skromna prostora je pridobila jeseni 1920. Semeniška knjižnica ji je za stalno posodila nekaj pomembnih zbirk in veliko letnikov teoloških revij. Po drugi svetovni vojni so se seminarske knjižnice in knjižnica Bogoslovne akademije združile v eno knjižnico. Prostora je imela v današnjem dekanatu in tajništvu dekanata. Leta 1952 je bila Teološka fakulteta izključena iz Univerze v Ljubljani (UL). V tem obdobju do leta 1992, ko je bila ponovno vključena, je knjižnica večino gradiva pridobivala z zapuščinami. Kljub slabim materialnim razmeram je sledila novejšim tokovom in razvoju teologije. Knjižnica je bila od nekdaj v prvi vrsti namenjena študentom in profesorjem Teološke fakultete, sčasoma je pridobivala tudi zunanje uporabnike. V študijskem letu 1991/1992 se je preselila v prvo nadstropje nekdanje Biotehniške fakultete. V tem času je pridobila več sredstev za nabavo knjig in revij, oben-

em se je knjižnični fond večal s pomočjo zapuščin in darov.

Sedanjest

Po večkratnih selitvah sta sedaj čitalnica in izposoja v tretjem nadstropju, skladišče za novejša gradivo in zaključna dela je v drugem nadstropju pod čitalnico, skladišča z revijami in starejšim fondom so ostala v prvem nadstropju. Gradivo je naraslo na okoli 100.000 inventarnih enot, na leto knjižnica pridobi povprečno 1.500 inventarnih enot. Stalno naročenih je 250 revij, ki jih večino pridobi z nakupom in darovi, nekaj pa z zameno. Prednost pri nabavi imajo znanstvene in strokovne knjige in revije iz področij teologije, religiologije in filozofije. Kolikor dopuščajo finančna sredstva, se nabavlja tudi gradivo iz drugih humanističnih in družboslovnih področij: zgodovine, psihologije, sociologije, vzgoje itd. Zaradi tega je knjižnica zanimiva tudi za uporabnike iz drugih fakultet in univerz. Razporeditev prostorov, žal, ne omogoča postavitve gradiva v prostem pristopu, velika večina knjig in revij je v skladiščih in jih je potrebno naročiti. V prostoru, kjer sta čitalnica in izposoja, je nekaj gradiva v priročni knjižnici, predvsem študijsko, referenčno in najbolj izposojano gradivo. Poleg tiskanega gradiva knjižnica ponuja sodobne storitve: dostop iz fakultetnih prostorov in oddaljeni dostop do elektronskih virov, elektronskih revij in člankov s polnimi besedili za študente in zaposlene UL. Oddaljeni dostop do elektronskih virov je storitev knjižnic, ki

samostojno ali v konzorciju z drugimi ustanovami nabavljajo elektronske vire ter zagotavljajo do njih dostop ne samo iz prostorov knjižnic, ampak tudi od doma – kadarkoli in kjerkoli.

Uporabnikom je preko članstva v knjižnici omogočena medknjižnična izposoja gradiva iz drugih knjižnic v Sloveniji, preko Narodne in univerzitetne knjižnice pa tudi iz tujine. Še vedno med člani prevladujejo študenti Teološke fakultete, veliko uporabnikov prihaja iz drugih fakultet Univerze v Ljubljani, člani knjižnice so tudi zaposleni, upokojenci, duhovniki ... Trenutno smo zaposlene tri knjižničarke z opravljenim strokovnim bibliotekarskim izpitom, ki obenem opravljamo tudi nekatera dela za založniško dejavnost (prodaja, promocija, distribucija knjig). Uporabnike usmerjamo k ustreznim virom ter jih učimo, da so pri iskanju gradiva, raziskovanju in študiju čim bolj samostojni.

Prihodnost

Glede na rezultate anket, ki jih knjižnica redno izvaja, bi se morali v prihodnosti ukvarjati predvsem s prostori. Študenti si želijo »tiho« čitalnico in prostor, kjer bi bilo možno delo v skupini. Zaposleni pripravljamo določene rešitve, bo pa težko, saj dodatnih prostorov ni možno zagotoviti. Pomagati si moramo s prostori, ki so trenutno na voljo.

Na splošno se knjižnice povsod soočajo z izzivi, ki jih prinaša digitalna doba. Fizični obisk upada, povečuje pa se uporaba elektronskih storitev. Pomembno je, da storitve prilagajajo glede na potrebe uporabnikov. Naši uporabniki večinoma še vedno raje posegajo po tiskanem gradivu. Elektronsko gradivo iz področja teologije v slovenskem jeziku je redko, se pa tudi na tem področju stanje izboljšuje. Pri tem sodeluje knjižnica Teološke fakultete,

ki je skupaj s Teološko knjižnico Maribor in s podporo vodstva fakultete pripravila projekt digitalizacije knjig in revij, ki jih je izdajala Teološka fakulteta.

Naj vas za konec povabim, da nas obiščete, ne glede na to, ali potrebujete knjigo iz skladišča, pomoč pri iskanju in citiranju ali pa želite le kotichek, kjer bi lahko v miru brali in premišljevali.

Mateja Norčič
(vodja knjižnice)

Uporabljeni viri:
Marijan Smolik, »Knjižnica Teološke fakultete,« *Bogoslovni vestnik* 50, št. 1–2 (1990): 137-140.
»Poslanstvo in zgodovina,« <http://www.teof.uni-lj.si/?viewPage=41> (pridobljeno

Foto: Leja Borovnjak

Mnenja študentov:

22. marca 2016).

Knjižnica TEOF je super. To velja tako za sam prostor kot tudi za prijazno knjižničarsko osebje. Vedno te pričaka nekdo z nasmehom na obrazu in z občutkom, da ti z veseljem pomaga. Knjige so pripravljene zelo hitro.

Eva Lavrih, ZDŠ

Knjižnica je lepo urejena po oddelkih. V veliko oporo so računalniki za samostojno delo in manjša čitalnica. Mogoče bi v čitalnici zamenjali namizne luči, sicer pa

je dovolj uporabne literature dostopne že v sami čitalnici. Še posebej je potrebno pohvaliti prijazno osebje, ki se res potrudi, da je naš obisk v knjižnici kar se da lep. Hvala za vaš nasmeh, ki nam polepša dan.
Dominik Papež, 5 EMT

Knjižnica TEOF je prijeten študijski kotichek, z obširno literaturo iz relevantnih področij, vedno delujočimi računalniki in priročnim kopiranjem. In super prijaznim knjižničnim osebjem.
Andreja Erman, ZDŠ

TEOLOŠKA KNJIŽNICA MARIBOR V PODORO ŠTUDENTOM NA ENOTI V MARIBORU

Za razumevanje delovanja vsake ustanove je pomembno poznavanje njene zgodovine, zato naj v uvodu navedem najpomembnejše zgodovinske podatke, s katerimi predstavljamo Teološko knjižnico Maribor študentom teologije in drugim bralcem revije Colloquia, ki jo v naši knjižnici hranimo od njene prve številke dalje.

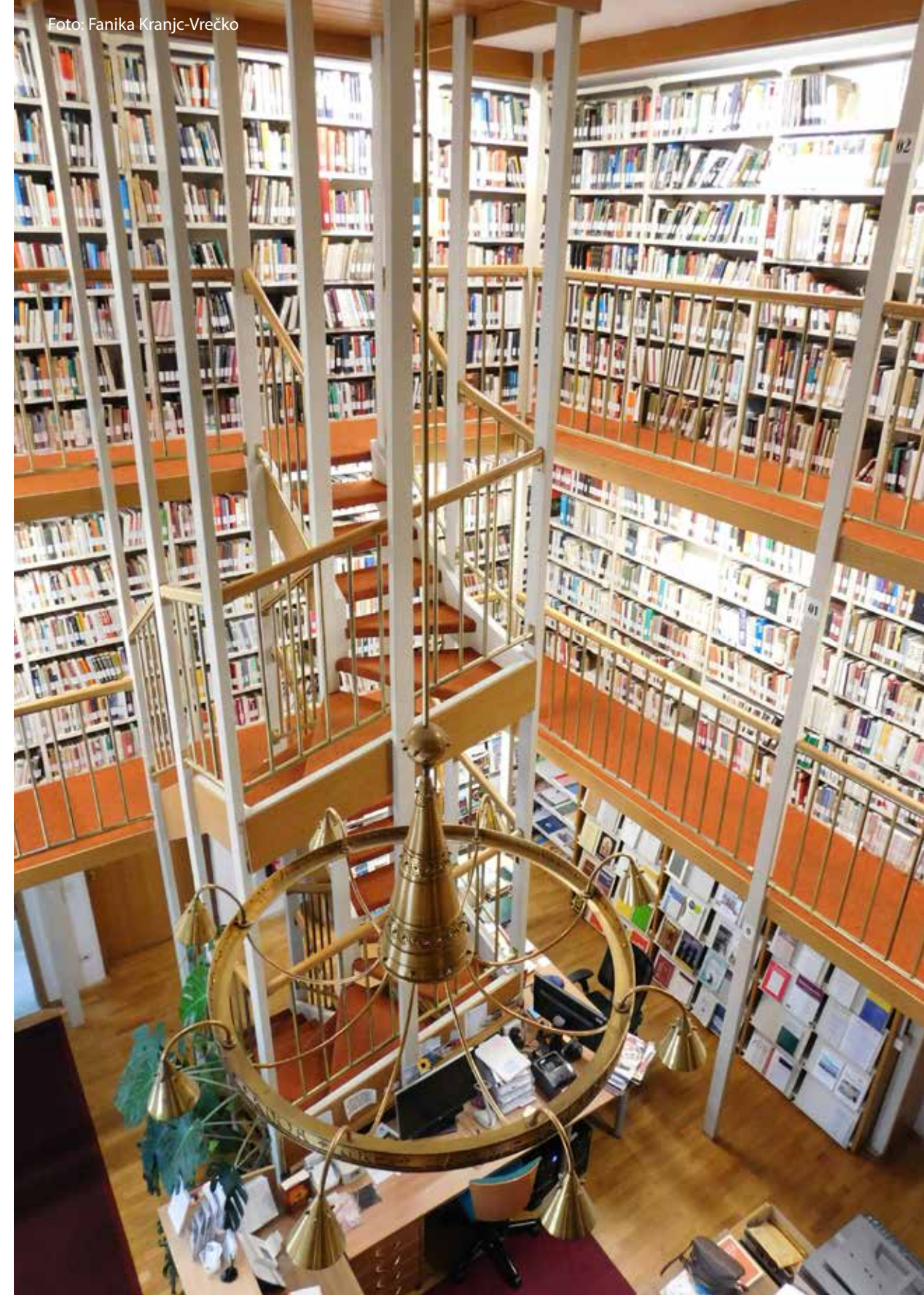
Zgodovina knjižnice sega v leto 1859, ko je svetniški škof Anton Martin Slomšek prenesel sedež Lavantinske škofije v Maribor in še istega leta ustanovil Lavanter alumnat z Visoko bogoslovno šolo. Ta je za svoje nemoteno delovanje potrebovala tudi knjižnico, zato je Slomšek povabil vse duhovnike svoje škofije, naj darujejo knjige škofijski knjižnici, da bodo bogoslovci imeli dostop do strokovne in poljudne literature. Tako beležimo leto 1859 kot ustanovno leto Teološke knjižnice Maribor, ki se je v svoji 157-letni zgodovini nekajkrat preimenovala, vendar je vedno služila svojemu osnovnemu namenu, da hrani in daje v uporabo strokovno ter znanstveno teološko literaturo. Škofijska sinoda pod vodstvom škofa Mihaela Napotnika je leta 1903 izdala temeljne določbe o knjižničarstvu v mariborski škofiji (Actiones et constitutiones synodi diocesaee, Marburgi 1904, 846-847), ki v osnovi, čeprav posodobljene, veljajo še danes. V letih 1900-1940 je knjižnica delovala kot bogoslovna knjižnica, ves fond škofijske knjižnice je bil na razpolago profesorjem in bogoslovcem, prav tako tudi zunanjim znanstvenim

delavcem. Na pragu 2. svetovne vojne, leta 1940, je Ministrstvo za prosveto iz Beograda izdalo Uredbo o Visoki bogoslovni šoli v Mariboru in v 32. členu obravnava knjižnico kot sestavni del šole.

V vojnih letih 1941-1945 je bila knjižnica deloma uničena, deloma odpeljana, kar je od nje ostalo, je bilo shranjeno v prostorih Škofijskega arhiva v kanoniški hiši na Slomškovem trgu in na Koroški c. 1 v Mariboru. V letih 1945-1968 je bil škofijski fond knjižnice v zabojih shranjen na hodniku frančiškanskega samostana, postopoma pa se je zbiral v prostorih arhiva. Bogoslovci, ki jih je vojna pregnala študirat na Teološko fakulteto v Ljubljano, so uporabljali oddelek knjižnice, ki je tam nastajal iz darov in dvojnic iz knjižnice ljubljanskega bogoslovja.

Leta 1968 je mariborski škof Maksimilijan Držičnik bogoslovje in tokrat Oddelek Teološke fakultete ponovno prenesel v Maribor. Knjižnica se je obnavljala in rasla delno iz fonda, ki ga je vodstvo bogoslovja prineslo iz Ljubljane, delno pa iz starega škofijskega fonda.

Leta 1986 je bila na Slomškovem trgu 20 zgrajena sedanja knjižnica, hkrati je bila v NUK v Ljubljani ustanovna seja sodobne Škofijske teološke knjižnice odprtega tipa, ki se je leta 1987 med prvimi v Sloveniji vključila v nov knjižnični sistem COBISS, leta 1994 pa je mariborski škof (kasneje nadškof) dr. Franc Kramberger dal knjižnico v uporabo in upravo Teološki fakulteti Univerze v Ljubljani,

Enoti v Mariboru. Knjižnica je vitalno vpeta med tri institucije: ustanovitelj in večinski lastnik knjižnice je Nadškofija Maribor, upravno sodi pod Univerzo v Ljubljani, poleg študentov in raziskovalcev Teološke fakultete pa jo v veliki meri uporabljajo tudi študentje in raziskovalci Univerze v Mariboru. Leta 1999 je knjižnica izdala monografijo Teološka knjižnica med preteklostjo in prihodnostjo, v kateri je prikazan razvoj njene 140-letne zgodovine.

Sedanje delovanje knjižnice bo najlažje presojati skozi številke, zato naj navedemo zadnje podatke iz knjižnične statistike. Teološka fakulteta Univerze v Ljubljani ima na Enoti v Mariboru v študijskem letu 2015/2016 vpisanih 86 študentov. V knjižnici pa je sedaj 486 aktivnih članov, med katerimi je večina študentov in raziskovalcev iz vse Slovenije, saj je knjižnica najstarejša znanstvena in visokošolska knjižnica v Mariboru. Njen fond predstavlja eno najbogatejših zbirk humanistične literature v severovzhodni Sloveniji, gradivo pa po medknjižnični izposoji pošilja po vsej Sloveniji in v tujino. Poleg starejšega fonda (najstarejša inkunabula je iz leta 1480) knjižnica hrani različne dragocene zbirke, tudi Biblično arheološko zbirko, ki ni samo muzejska, ampak je tudi študijska zbirka pri predmetu Biblična arheologija. Ob letnem prirastu okoli 1100 knjižničnih enot (veliko od tega je donacij in zapuščin) ima knjižnica naročenih okoli 240 naslovov serijskih publikacij. V minulem letu je beležila 17523 izposojenih enot na dom in 4500 izposojenih enot v čitalnico. Celotna zbirka je ocenjena na 118.700 enot knjižničnega gradiva.

Če številke pretvorimo v kazalnike, dobimo naslednje rezultate: knjižnica je

v minulem letu na vpisanega študenta na Enoti v Mariboru beležila 13,3 enote prirasta knjižničnega gradiva. Število obiskovalcev oziroma uporabnikov je bilo 201,5 na zaposleno bibliotekarko. Posamezni aktivni uporabnik si je v minulem letu izposodil 54 enot gradiva; ena strokovna delavka je izposodila 11.046 enot gradiva, skrbela pa je za 59.358 enot knjižničnega fonda. Študentje so imeli na voljo po 1 čitalniški sedež na 4,3 študenta in 1 računalnik na 14,3 vpisane študente.

Ti najbolj skopi statistični podatki govori o živi knjižnici, za katero skrbita 2 zaposleni. Knjižnična referentka Marjetka Tuš je v glavnem v izposoji, hkrati strokovno obdeluje knjižnično gradivo, večkrat pa priskoči na pomoč tudi v referatu, kjer nadomešča strokovno delavko referata. Vodja knjižnice je višja bibliotekarka dr. Fanika Krajnc-Vrečko, ki poleg vodenja in knjižničnih opravil vodi izobraževanja uporabnikov, vzdržuje spletno stran in družabno omrežje, sodeluje z zunanji uporabniki, je pa tudi aktivna na raziskovalnem področju. Obe zaposleni pripravljata razstave, in to vsaj po dve večji razstavi letno.

Knjižnica vse bolj postaja informacijski center, ki je v podporo študijskemu in raziskovalnemu procesu, zato mora slediti vsem novostim. Kot v drugih humanističnih znanostih je tudi v teologiji še vedno večji poudarek na delu s tiskanimi viri kot na delu s bazami podatkov. Ker svetovni splet ponuja vse več dostopnih vsebin v pdf ali v drugih formatih, je vloga knjižnice v sodobni informacijski družbi prilagojena posredovanju tovrstnih informacij. Knjižnica in obe zaposleni smo odprti za predloge uporabnikov, ki se v večji ali manjši meri obračajo na nas s svojimi željami in potrebami – vse z na-

menom zagotoviti potrebe po študijski in znanstveni literaturi.

Naše geslo »V knjižnici naj bodo glasne le knjige!« naj dopolnim z besedami: »Knjižnica je namenjena uporabnikom, ki pri nas ne bodo slišali, da česa ni mogoče dobiti!«

Fanika Krajnc-Vrečko,
vodja Teološke knjižnice Maribor

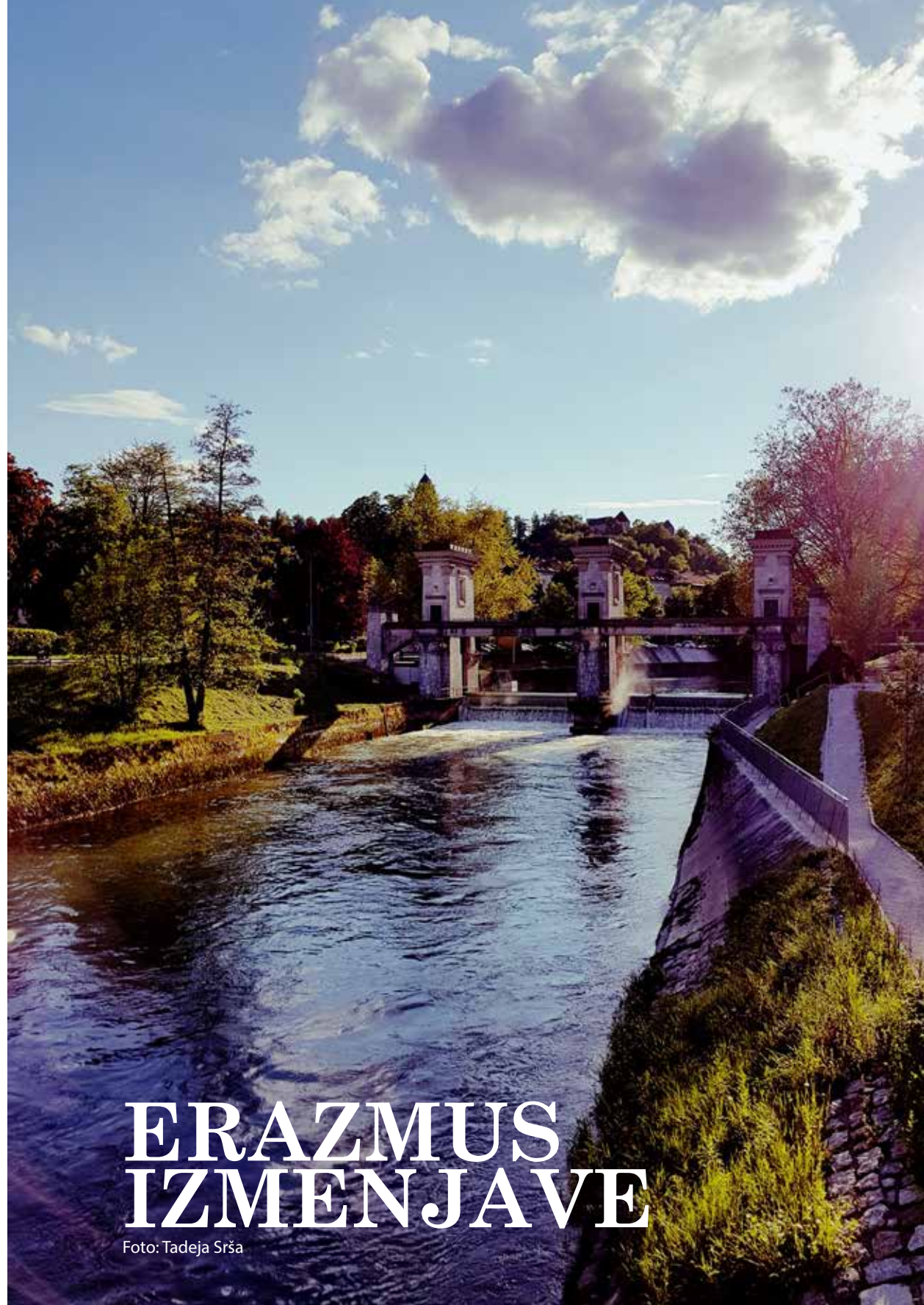
Mnenja:

Teološka knjižnica Maribor je zelo prijeten in topel prostor, kjer si zmeraj dobrodošel. Knjižničarki nas zmeraj sprejmeta z nasmehom na obrazu, dobre volje in nam z veseljem tudi pomagata, naj gre za kakršnokoli stvar, ne samo za iskanje kakšne knjige. Naša knjižnica je zares dobro založena, saj najdeš, karkoli iščeš, zato jo študenti teologije, pa seveda tudi drugi ljudje, redno obiskujemo. *Študentka Viktorija*

Študentje Teološke fakultete imamo privilegij, da v sklopu fakultete delujemo najstarejša knjižnica v Mariboru, kjer imamo dostop do zakladov, ki jih skrbno hrani. Odgovore na vsa naša vprašanja pa najdemo pri dobro strokovno podkovanima knjižničarkama, ki zmeraj najdeta čas za prijazno besedo. Ampak psst, v knjižnici ne govorimo. :) *Študentka Eva*

Teološka knjižnica ima za mesto Maribor in okolico veliko poslanstvo. S svojim velikim opusom dragocenih teoloških knjig nudi meščanom, še posebej študentom

možnosti, da srkajo znanje in kulturo. Med knjige, ki imajo veliko vrednost, sodijo ne samo Sveto pismo, njegovi izvirniki in komentarji, ampak tudi Corpus Iuris Canonici iz leta 1879. To je dragocen priročnik, ki ga imajo le redke knjižnice, in more zanimati tako teologe kakor študente prava in medicine. Skratka, teološka knjižnica ima vrednost »vodnjaka« s svežo vodo, če ponazorim s simbolno govorico. Za študente bo morda zanimiv tudi ta podatek, da profesorji Teološke fakultete z različnih področij skrbno bdimo, da je knjižnica sodobna, sveža in da svojim obiskovalcem nudi najnovejšo literaturo v temeljnih evropskih jezikih. To je spodbuda, da študent in izobraženec postaneta radovedna, da raziskujeta, da se zanimata in v ponujeni literaturi iščeta odgovore na najbolj pereča življenjska vprašanja. Kot strokovnjak kanonskega prava sem zelo hvaležen celostni usmeritvi Teološke knjižnice Maribor, jo cenim in si želim, da bi jo radi obiskovali vsi, ki ljubijo dobro knjigo.« *doc. dr. Stanislav Slatinek*

ERAZMUS IZMENJAVE

Foto: Tadeja Srša

BOGOSLOVČEVA ERASMUS+ IZKUŠNJA

Peljali smo se med nizkimi hišami, čez nekaj sto metrov nas je obdal gozd visokih dreves. Pa kmalu spet ta pusta ravnina in na desni strani ceste znak za mesto Opole. Tukaj smo. V trebuhu me je žgečkalo, glavo pa pretresala le ena misel: »Pa kaj mi je bilo tega treba?!«.

Po sedmih mesecih Erasmus + izmenjave na Poljskem in bivanja v tukajšnjem semenišču se mi zdi dan nekako daleč, zagotovo pa zelo oddaljen tisti neprijetni občutek v trebuhu in strah v prsih. Že prvi večer sem zaspal v velikem miru. Ena najbolj navdušujočih izkušenj, ki jih doživljam kot katoličan in bogoslovec je, da se med kristjani, ki jih spoznavam po svetu, vedno počutim domače. Prav na vsakem potovanju sem srečal brate in sestre v veri – stare in mlade, ki so me sprejeli za svojega; deležen sem bil njihovega gostoljubja in prijateljstva, predvsem pa velike odprtosti srca: v luči evangelija odpadejo vse kulturne, starostne in ideološke prepreke. Izkušnja, ki me je umirila v prvih urah mojega bivanja v Opolu in me osrečuje ter umirja vse do danes, pa je še posebej močna. Govorim o doživetju bratstva v semenišču. V prvih mesecih bivanja v semenišču, so mi bivanje poskušali olajšati na vse možne načine, se trudili, da sem se dobro vključil v družbo in mi pomagali pri razumevanju predavanj ter opravljanju vsakdanjih opravil. To mi je pomagalo, da sem se hitro znašel in da sem jih hitro vzela za svoje. Poljščina se mi je prvih nekaj tednov zdela kot simpatično šumenje plastične vrečke. Sedaj jo razumem in govorim: odnosi z ljudmi tukaj so me

pripravili k neformalnemu učenju in sem se je učil, ne da bi slovar sploh kdaj odprl. Nasploh je vzdušje v semenišču zelo družinsko in sproščeno. Najbrž je to bratstvo res skrivnostni dar našega poklica in vere: to sem posebej odkrival ob srečanjih z ostalimi opolskimi Erasmus + študenti (v prvem semestru je bilo to okrog trideset Turkov, dve Portugalki, dva Grka, štirje Španci in Moldavijka) – večkrat so mi potarnali glede svoje osamljenosti in sebičnosti, ki so jo zaznavali v odnosih z ostalimi študenti. Obiski v študentskem domu, kjer bivajo, mi v spominu ostajajo zaznamovani s sivino in izpraznjenostjo – popolnoma nasprotno topli svetlobi, ki obliva spomine, povezane s tukajšnjim semeniščem. Vzgojitelji v semenišču so mladi in razumevajoči, jasno izražajo svoja pričakovanja in predvsem vedo kakšne duhovnike želijo vzgojiti in na tem tudi delajo. To spremeni marsikaj. Red v semenišču je precej strožji kot v Ljubljani, a je smiselno postavljen. Vstajam ob petih, luč mora biti ugasnjena ob desetih, vmes pa pride skrbno odmerjen čas za študij, molitev in sprostitvev. Latinski rek »Serva ordinem et ordo te servabit.« se iz dneva v dan bolj potrjuje. Čeprav sem v začetku tukajšnji red jemal kot svojevrstno torturo, ga sedaj doživljam kot nepogrešljivo orodje. Navsezadnje imam čas za vse; sem spočit in zadovoljen. Študij na fakulteti je kvaliteten, profesorji so zvesti katoliškemu nauku, a ga znajo predstaviti tako, da ga res doživimo kot Božji dar za danes, kot klic Boga k življenju in polni prihodnosti na tem svetu in v večnosti. Pri

ERASMUS IZMENJAVA NA UNIVERZI ZAGREB

„na Katoličkom bogoslovnem fakultetu u Zagrebu“

teologiji brez vere pač ne gre in tukajšnji predavatelji to vzamejo zares. Večina jih je duhovnikov in zanimivo je, ko v predavanju vnašajo svoje pastoralne izkušnje; za bogoslovca je sploh spodbudno, ko jih vidim kot razgledane intelektualce in strastno zaljubljene v Jezusa Kristusa in Cerkev obenem.

Največji »plus« izmenjave pa ni v dobri družbi, simpatičnem mestu Opole ali v okusih tradicionalne šlezijske kuhinje. Pravzaprav je največji »plus« skrit v navidezno »minusu«. Tu vsak dan doživljam velik »minus« družine, prijateljev, Slovenije, naše kulture, domače Cerkve ... Skratka »minus« samoumevnosti. Ta »plus« torej ni nekaj, ampak je umanjkanje. Na tujem kljub vsem lepim doživetjem in dobroti ljudi, ostajam sam, tujec in gost. Doživljam tišino in samoto, ki me spodbujata, da odrinem globlje, da se spoznavam, spuščam v globine svojega srca. Tam vedno bolj odkrivam, da hrepenim po Njem, ki je v najgloblji tišini najglasnejši glas, ki nenehno ponavlja svoj »Ljubim te.«.

Če si torej odgovorim na vprašanje »Pa kaj mi je bilo tega treba?!«, ki se mi je med vožnjo po Poljskem podeželju zastavljalo tistega vznemirljivega tridesetega septembra, lahko rečem le: »Treba, treba. Pa še kako treba.«

Rok Pogačnik,
4. letnik EMT

Ker sem bogoslovec je bil potreben pogovor glede izmenjave z našim škofofom in rektorjem v bogoslovju. Po pogovoru sem se odločil, da študij v 4. letniku, torej v letih 2015/2016 nadaljujem „na Katoličkom Bogoslovnem Fakultetu u Zagrebu“, in da bom bival v „Nabiskupskom Bogoslovnem Sjemeništu u Zagrebu“. Pri vseh pripravah dokumentov in svetovanjih mi je bil v pomoč g. prof. Branko Klun s svojimi sodelavci, ki so odgovorni za izmenjavo študentov.

V mesecu septembru sem se odpravil v Zagreb, kjer sem slab mesec pripravljal na začetek akademskega leta in študiranja na fakulteti in na začetek leta in življenja v bogoslovju.

Po prvem semestru sem vesel, da sem opravil vse izpite.

Če primerjam študij na fakulteti v Zagrebu in študij na fakulteti v Ljubljani bi povsod našel boljše in slabše strani.

Ne mislim ocenjevati ne ene in ne druge fakultete ampak, bi podal nekaj informacij, ki so značilne za „Katolički Bogoslovni Fakultet u Zagrebu“:

- konec avgusta je narejen urnik predavanj, narejen datumski seznam izpitov za vsakega profesorja posamezno, narejen je seznam konzultacij pri profesorjih,
- ocene na fakultetah so od 1-5,
- pri večini profesorjev izbiraš ali greš na ustni izpit ali pisni izpit,
- čez cel semester so kolokviji, tako da na koncu lahko prideš na izpit vpisat samo zaključno oceno, če pa se zalomi na kakš-

nem kolokviju pa je potrebno opravljati izpit iz celega gradiva; pri nekaterih se dogovoriš, da lahko samo tisti del, ki ti manjka,

- skoraj vsak profesor preverja prisotnost na predavanjih, preden greš na izpit moraš dobiti podpis v indeks, da si poslušal predavanja in da lahko pristopiš k izpitu, zgodi se, da nekateri ostanejo brez podpisa in morajo naslednje leto še enkrat poslušati isti predmet; nekateri profesorji celo pri zaključni oceni upoštevajo prisotnost na predavanjih,

- ni toliko poudarka na skriptah in zapiskih, kot na dodatni literaturi, ki jo določijo profesorji,

- predavalnice so polne, nekje do 70 študentov,

- seminarske naloge so ovrednotene s točkami in se upoštevajo pri oceni,

- v vsaki predavalnici je križ in grb države, sedaj so še veliko bolj veseli, ker sta predsednica države in predsednik vlade katoličana in aktivna vernika; to se je tudi pokazalo ob obletnici smrti blaženega Alojzija Stepinca (kardinal in nadškof v Zagrebu, mučen od komunistov), ko se je celotni državni vrh udeležil maše v nabitto polni katedrali in so po blagoslovu vsi zapeli hrvaško himno,

- profesorji so večinoma duhovniki, redovniki, redovnice in nekaj laikov,

- glede odnosa med profesorji in študenti bi rad zapisal meni zelo čustven dogodek, ki se je zgodil tako meni, kakor tudi nekaterim drugim študentom. Spominjam se dne 18.01.2016, ko sem dobil od profesorice, ki predava katehetske pred-

mete tole sporočilo po facebooku: "Ako jedonom budeš sam, ostavljen i slomljen životom, ako ti suze poteknu niz lice, ako se u svemu razočaraš, uvek ču biti uz tebe, jer moje je ime prijatelj ... Želim Ti obilje blagoslova u spremanju ispita, uz molitveni pozdrav!"

Toliko o fakulteti.

Še nekaj besed o bogoslovju. Vesel sem življenja v bogoslovju, tudi zaradi bivanskih pogojev: vsak ima svojo sobo, svojo kopalnico, garderobno sobo.

Učijo nas samostojnosti, predvsem te učijo tega, da si boš moral nekatere stvari npr. molitev organizirati sam, da te na to ne opozarja zvonec. Ogromno je poudarka na druženju, ne samo med bogoslovci, ampak tudi z vodstvom bogoslovja – imamo svoj kafič, kjer se gledajo tekme, imamo družabne večere in kjer vsi skupaj popijemo kakšno dobro pivo. Vsak dan se po zajtrku, kosilu in večerji v tem kafiču kuha kava, ob tem se razvijajo prave debate, tudi zelo koristni pogovori za posameznike. Imamo tudi športno dvorano kjer zaigramo nogomet, rokomet, košarko.

Velikokrat gremo tudi na kakšne izlete ali romanj po mestu in državi, da lahko še bolj spoznam njihovo kulturo, način življenja, navade, versko pripadnost, ureditev same države.

Ob petkih in nedeljah odhajam na pastoralno prakso na župnijo svetega Josipa (Jožefa) Trešnjevka – to je del Zagreba.

Poleg izkušenj, ki sem jih deležen na fakulteti in v bogoslovju, je ta praksa na župniji še večja priložnost, da spoznam ljudi, njihove navade, kulturo, delo po župnijah in stanje cerkve na Hrvaškem, ki

ga lahko primerjam tudi z našo domovino Slovenijo in cerkvijo na Slovenskem.

Vsakemu bi svetoval, da bi se za kakšno leto odpravil na izmenjavo, pa tudi če samo v sosednjo državo – velikokrat si sploh ne mislimo, da je pri „sosedovih“ tako drugače, morda v nekaterih primerih celo boljše.

Vsem se priporočam v molitev, da še ta semester opravim, kakor je treba.

Vse dobro!

Aljaž Baša,
študent 4. letnika EMT

EKSKURZIJE & SEMINARJI

Foto: Mateja Gašperin

»BILI SO NA POTI V JERUZALEM ...«

(Mr 10,32a)

Prosíte za mir v Jeruzalemu: tisti, ki te ljubijo, naj živijo v miru. Mir naj bo med tvojimi zidovi, varnost v tvojih palačah. (Ps 122,6-7)

Na velikonočno nedeljo popoldne se je začela naša pot proti Sveti deželi. Na dan Jezusovega vstajenja sta se učenca odpravila po poti v Emavs, mi pa smo šli naproti Vstalemu Gospodu, vsak s svojimi pričakovanji, zahvalami in prošnjami. Ko smo stopili na tla Izraela, je deželo še pokrivala trda tema. Pravi čudež pa je bil blagoslov z dežjem, ki je tako dragocen za suha puščavska tla. Spustili smo se na skrajni jug do Eilata, »mesta greha« ob Rdečem morju. Po kratkem doživetju zahodnega utripa življenja, nas je čakala druga stran dežele, ki v sebi skriva neomajno bogastvo - puščava Negev. Ko gledaš okrog sebe, vidiš pesek in skalo v neskončnost. A če pogledaš malo bolje, je vse skupaj samo malo več kot prah. Puščavski kamen je v resnici zelo krhek. Ta krhkost nas opominja, da tudi sami nismo kaj več kot prah in pepel, a dragoceni v Gospodovih očeh. Ker izraelska puščava močno spominja na Sinaj, smo si z malo domišljije lahko predstavljali eksodus Izraelcev, ko jih je Gospod popeljal iz Egipta. Naša pot se je potem nadaljevala proti severu. V depresiji, dobrih 400m »pod morjem« ob Mrtvem morju, ki smo ga izkoristili za namakanje. Kaj več od tega si v gosti vodi niti ne bi mogli privoščiti. V svetopisemski govorici velja za kraj brez

življenja. Drugače pa je z vodo na kraju Jezusovega krsta – ob Jordanu, kjer smo se spomnili najpomembnejšega dneva v svojem življenju, dneva svojega krsta in milosti, ki smo jo ob tem prejeli; da smo postali Božji otroci. Puščava je počasi ostajala za nami, v deset tisoč let stari Jerihi, mestu Bartimaja in Zaheja, se nam je odprl pogled proti Gori skušnjav. Mi pa smo skupaj s slepim beračem klicali k usmiljenemu Jezusu.

Ob zvokih Mežkovega Jeruzalema in besedah Psalma 122 se je pred nami odpiral pogled na Jeruzalem, z Oljsko goro v ozadju. Po gričih in dolinah smo prispeli do Betlehema. »Pojdite v Betlehem in pogledajte, kaj se je zgodilo.« In smo šli in videli. V votlini našega rojaka Hieronima smo imeli jutranjo sveto mašo. V molitvi smo se ustavili v Baziliki Božjega rojstva, na kraju rojstva našega Odrešenika. Pot nas je peljala naprej do Yad Vashema, spomenika žrtvam holokavsta, kjer se še vedno slišijo imena pomorjenih otrok. Srečali smo se tudi z Marijo in Elizabeto v Ain Karemu, mestu rojstva Janeza Krstnika. In kje smo se mi srečali z Jezusom? V Ain Karemu, kjer je odraščal otrok, ki je pokazal na Jagnje Božje, ki odjemlje greh sveta? Na tistega, ki je prišel za njim, a je vendar pred njim. V Yad Vashemu, kjer zremo v slike nedolžnih otrok, katerih kri je bila prelita? Ali na samem kraju rojstva otroka, ki je sam sebe dal za rešitev vseh in pokazal, da je le daritev življenja tista

prava daritev, ki lahko dá svetu smisel? Na poti po Sveti deželi smo bili vedno bližje trpečemu Gospodu. Začeli smo v Betfagi, od koder se je Jezus na osličku odpravil proti Jeruzalemu, kjer so ga sprejeli s hvalnico. Od tam naprej pa smo krenili proti Oljski gori, kjer se nam je odprl lep pogled na znameniti Tempeljski grič. Po Oljski gori smo se spustili do kraja, kjer se je Jezus zjokal (Dominus Flevit) in do vrta Getsemani. Tam je votlina, kjer so učenci zaspali in kraj, kjer je Juda izdal Jezusa. Na kraju, kjer je Jezus uslišal prošnjo učencev in jih naučil moliti, smo tudi sami zmolili Očenaš za tiste, ki so nas naučili moliti. Pa ne, da učenci ne bi poznali molitev, saj so gotovo dobro poznali Sveto pismo, temveč predvsem to, kako naj molijo. Naj bodo v molitvi vztrajni, naj prosijo in jim bo dano. In naj to učijo naprej. Pri kapeli bičanja smo začeli križev pot po VII Dolorosi, ki teče po jeruzalemskih ulicah; mimo trgovin in ljudi, ki hitijo po vsakodnevnih opravilih. Končali smo ga pri Baziliki Božjega groba, ki v svojih nedrjih varuje mesto, kamor so položili Gospodovo telo. Stopili smo tudi do Zida žalovanja. Zid je vse, kar je ostalo od Salomonovega templja in je sveto mesto za Jude. V kratkih trenutkih smo lahko začutili utrip judovske molitve in kako spoštljiv ter svet odnos imajo Judje do svoje vere in svoje zgodovine, zgodovine odrešenja. Obrnili smo se nazaj proti baziliki Božjega groba in se pridružili frančiškonom pri procesiji proti kraju, kjer je Jezus daroval svoje življenje. Vrhunec dneva je bila evharistija v kapeli Vstalega Kristusa poleg Božjega groba. Če so bile naše »smrtno ranek«, vse tisto kar nas boli, zavite v povoje, so se po Gospodovem dotiku gotovo odvezale in odkrile. V hvaležnosti Gospodu, ki zdravi te rane, pa se je marsikomu zaiskrila solza. Rane so del nas, povoje pa lahko pustimo ležati v grobu.

Začenjal se je nov mesec, mi pa smo bili namenjeni proti griču Sion. Ob sobi zadnje večerje (Ad Coenaculum) smo obhajali sveto evharistijo, potem pa še sami stopili na kraj, kjer so učenci slišali Jezusove besede: »To je moje telo, ki se daje za vas. To delajte v moj spomin.« (Lk 22,19) Hkrati je to tudi kraj, kjer so se učenci zbirali po Je-

Foto: Ana Pišek

zusovi smrti in kraj, kjer so prejeli Svetega Duha. Pot nas je peljala do cerkve Marijinega zaspanja in kraja Petrove zatajitve Jezusa. V cerkvi sv. Petra na Gallicantu se spomnimo na več dogodkov. Tam je Jezusova ječa, kjer je preživel noč v bridkem trpljenju. V srce pa so se nam vtis-

nile Petrove besede, izrečene v strahu in človeški nemoči: »Ne poznam ga, žena.« (Lk 22,57b) Le kakšno bolečino so vrezale v Jezusovo srce. Kronološko se vrnemo nazaj, do srečanja Jezusa z Marto in Marijo v Betaniji. Obiskali smo Lazarjev grob in »videli« še ene povoje, ki so razvezani obležali po Jezusovih besedah, ki razkriv-

ajo Njegovo veličastvo. Judeja je ostajala za nami, odrinili smo proti Galileji. Avtocesta je prazna, saj je sobotni praznični dan počitka – šabat. Kjer se je ustavil Jezus, smo se ustavili tudi mi – v Emavsu. Kakor je On ostal z učencema na njuno povabilo, ostanemo

tudi mi z Njim in se srečamo v Najsvetejšem zakramentu. Naslednja postojanka je na severozahodnem delu Izraela, ob obali Sredozemskega morja v Cezareji, kjer se je za nekaj časa prekinila Pavlova pot in kjer je Peter krstil stotnika Kornelija. Sončno vreme in čisto morje smo izkoristili, da smo osvežili svoje noge, nekateri pa so bili mokri tudi od pasu navzgor. Pot nas je naposled peljala naprej, do Elijevega svetišča, kjer smo poslušali njegovo kot meč ostro besedo. V cerkvi na Karmelu, kjer je Elijeva votlina, smo zapeli litanije. Po štirih nočeh Betlehema, so nas čakale še tri v Nazaretu.

Posebno doživetje je bilo »peš romanje« na goro Tabor. Vzpenjanje po ovinkasti cesti, ko nas je že močno grelo dopoldansko sonce. Vsak v svojem ritmu, vsak s svojimi mislimi in molitvami. A v tišini. Tišini srca, ki jo je gotovo vsak romar pogrešal in cenil. Kaj je kdo doživljal v sebi, ko je ugledal cerkev Jezusove spremenitve na vrhu hriba, ve le vsak romar sam. Po »spremenitvi« ob Božji besedi in lomljenju kruha, smo se spustili h Galilejskemu jezeru, v Jezusovo mesto Kafarnaum. Dotaknili smo se tudi Kane Galilejske, kjer smo spoznali, da se noben čudež ne zgodi brez sodelovanja človeka.

Po zgornji Galileji smo odkrivali sever dežele. Mimo izvira Jordana do Golana. V Cezareji Filipovi smo, tako kot Jezusovi učenci, bili vprašani za kom bi radi hodili. Jezus nas postavlja pred izziv, na katerega moramo odgovoriti vsak dan znova; ne le na svetih krajih, temveč predvsem v našem domačem okolju. Na meji s Sirijo smo zrlji preko ograj na prelepo sirsko pokrajino, ki pa je vsak trenutek priča prelivanja krvi preganjanih kristjanov. Z mislijo na naše brate in sestre v Kristusu smo zmolili desetko rožnega venca. V Betsajdi nas je pozdravil kamen z napisom o Jezusovih ozdravitvah: »... in kateri so se ga

Foto: Ana Pišek

BIBLIČNI SEMINAR

V sklopu eksegetskih predavanj je letos v Stični potekal Biblični seminar, ki ga je od 18. do 19. marca vodil izr. prof. dr. Maksimilijan Matjaž. Njegova desna roka na seminarju so bili še ekipa sodelavcev, katero so sestavljali g. Ana Rožman, katehetinja Nataša Preglav in pater Andrej OFM.

Ekipa nadebudnih študentov se je zbrala v prostorih samostanske jedilnice ob 15. uri popoldan. V uvodni uri smo nekako spoznali dinamiko, v kateri je potekal seminar. Vsak udeleženec je dobil en srček, na katerem je bil citat iz Janezovega evangelija. Poleg svojega imena je vsak povedal, na kakšen način ga citati nagovarja. Nato so sledila predavanja, katera je vodil gostitelj seminarja. Predavanja so se navezovala na celoten prvi del Janezovega evangelija, torej od prvega do enajstega poglavja, da smo poslušalci lahko začutili sam pisateljev pristop. Po večerji, smo si tudi ogledali odlomek filma Gospel of John, nato pa nadaljevali z uvodom v Lectio divina, katerega je imel p. Andrej, ki je med drugim delil z nami tudi osebno izkušnjo, kako je u-

otovil, da bi rad postal duhovnik. Petkov večer smo zaključili s čiščenjem najsvetjšega. Pri čiščenju smo molili križev pot in peli pesmi, ki so bile obarvane s postno vsebino, a zato nič manj primerne mladim ljudem. V tem času je bila priložnost tudi za osebni pogovor oz. za sv. spoved s p. Andrejem.

V soboto smo začeli dan že na vse zgodaj.

dotaknili, so bili rešeni.« (Mr 6,56) Ostanem v tihoti s prošnjo, da bi se tudi sami mogli dotakniti Jezusa ... Ob Galilejskem jezeru, na prelepem kraju, smo imeli sveto mašo, pri kateri je Sveti Duh nase opozarjal z močnim vetrom. Ko smo slišali Jezusov govor na gori, smo se v tišini še sami povzpeli na Goro blagrov, od koder se nam je odprl pogled nazaj proti jezeru.

Na dan odhoda proti domovini smo se zadržali v Nazaretu. V »Jezusovi shodnici« smo slišali spodbude, ki jih je Jezus prebral z zvitka (Lk 4,14sl.) in so v letu Gospodovega usmiljenja še posebno nagovarjajoče za vse nas. Pri cerkvi Marijinega oznanjenja so upodobitve Marije iz različnih držav. Našli smo našo - Marijo, Mater Slovencev. Lep mozaik, ki je delo Staneta Kregarja. Prav posebna milost je bila, da smo praznik Gospodovega oznanjenja Mariji obhajali prav na svetih tleh, kjer je Marija izrekla svoj »zgodí se«. Vsi kraji, trenutki, kamni, besede ljudi in Beseda sama - vse to nas bo na poseben način spremljalo in nas spreminjalo do konca.

Ob koncu ostaja tudi še zahvala. Ta velja Bernardu, Robiju in Štefanu, diakonom,

ki so bili z nami na tej poti. Zahvala za molitve, razmišljanja in pogovore. Za to, da so Kristusovi pričevalci. Hvala profesorjema, Bogomirju Troštu za vodstvo in Maksimilijanu Matjažu, ki je s svojim navdušenjem za Besedo znal duhovno obogatiti in nagovoriti vsakega romarja. Hvala vam, dragi romarji, da so se med nami besede usmiljenja spreminjale v dejanja. Hvala vsem vam, ki ste nas na poti za Besedo spremljali v molitvi. In hvala Bogu, ki nas kljub našim ranam in strahovom vsak dan kliče, da besede in dejanja iz Svete dežele nosimo v vsakdanji svet, kjer lahko obrodijo sadove.

Samo z Njim lahko hodimo po tej temni in boleči poti, samo z Njim ob strani se lahko zoperstavimo strahovom neznane-ga. Saj ista moč, ki je Jezusa dvignila iz groba, prebiva v nas!

Ana Pišek

Foto: Ana Pišek

Ob sedmi uri smo se zbrali pri molitvi, ki je bila prav tako prepletanje izrečene in zapete besede. Sledil je zajtrk, na to pa skupno predavanje, katerega je vodil prof. Matjaž. Eksegetsko smo obravnavali Jn13-16. Po polurnem odmoru je sledilo delo v skupinah. Že en dan prej smo se

študentje razdelili v skupine, kaj je komu ustrezalo. Možnost smo imeli izbirati med tremi skupinami, in sicer med skupino, ki se je ukvarjala z eksegezo in jo je vodil doc. Samo Skralovnik, potem med skupino Lectio Divino, katere vodja je bil izr. prof. Maksimilijan Matjaž in še med tretjo skupino, ki je bila posvečena dramatizaciji in jo je vodil študent teologije Samo Pučnik.

Po delu v skupinah je sledila opoldanska molitev, nato pa kosilo in kar nekaj prostega časa, ki smo ga študentje izkoristili za razne aktivnosti. Polni dobre volje in nabrane energije smo se še eno uro posvetili delu v skupinah, nato pa smo po odmoru za kavo in okrepitev prisluhnili predavanju doc. Skralovnika, ki se je posvetil SZ okviru pashe. Sledila je še sv. maša, kjer smo sodelovali tudi študentje. Skupina, ki se je ukvarjala z dramatizacijo, je zaigrala tudi tri točke: Jezus svečani prihod v Jeruzalem, prizor kako Jezus umije noge svojim učencem in prizor, kako Jezus obudi svojega prijatelja Lazarja od mrtvih. Po skupni daritvi je sledila večerja in čas za slovo.

Seminar je bil vsebinsko zelo bogat in ker je bil ravno pred cvetno nedeljo, je bilo to srečanje tudi enkratna priložnost, da se je vsak posameznik lahko posvetil sebi in Bogu. Verjamem, da smo vsi odšli domov zadovoljni, polni novega znanja in odkritve starega, ter duhovno napolnjeni in pripravljeni za nove izzive.

Urška Flisar

Univerza v Ljubljani *Teološka* fakulteta

